HET SOCIALISME-BOLSJEWISME

EN

DE JODEN.

DOOR

EEN WERKMAN.

EERSTE DRUK.

Drukkerij BEEKMAN, Gendringen.

HET SOCIALISME-BOLSJEWISME

EN

DE JODEN.

DOOR

EEN WERKMAN.

Over dit boek zegt een Hoogleeraar in de Sociologie:
„Dit werk is interessant in hooge mate, overweldigend door de vele goedgekozen aanhalingen."

Wie echt Nederlander is, koope en leze dit boek.

Drukkerij BEEKMAN, Gendringen.

„TEN GESCHIKTEN EN ONGESCHIKTEN TIJDE"

Wat in deze brochure gezegd wordt, is te vinden in dagbladen, tijdschriften, boeken. Toch moet het niet overbodig geacht worden, altijd weer op nieuw in anderen vorm er van te verkondigen; omdat „*dat* jodendom en daarmee het bolsjewisme, waarover het hier gaat, niet van de lucht is."

DE SCHRIJVER.

INLEIDING.

„Bemin uwe Naasten gelijk U zelven". Onder die Naasten zijn te verstaan „alle menschen zelfs onze vijanden". Dit is zulk een hoog christelijk beginsel, dat het, met het allereerste gebod, den grondslag uitmaakt, waarop alle andere rusten.

Bijgevolg geen vijandschap tegen de joden als zoodanig.

Echter is het ook een christelijk beginsel, volgend uit het eerste; de zonde te haten.

Welnu, al wie vijandig staat tegenover het christendom, ja blijk geeft de christenen te haten en uit dien haat ze tracht te vernietigen door ze uit te zuigen, te vervolgen, te martelen, zelfs met de afschuwelijkste folteringen ter dood te brengen. moet door de christenen beschouwd worden als zich schuldig te maken aan een der schandelijkste zonden; welke zonden den jood als socialist en bolsjewist ten laste worden gelegd. Gevolg: dat ieder christen *die* zonden van de joden moet verfoeien en zijn best doen, om *die* misdrijven zooveel mogelijk aan de kaak te stellen en zoo *die* joden onschadelijk te maken. De overheid zorge dan verder.

Deze *beschuldiging* nu zal *bewezen* worden in deze brochure.

DE LEER VAN HET SOCIALISME.

Ik begin met mede te deelen, wat ik heb afgeluisterd, maar wat mooier gesproken is, dan hier wordt neergeschreven. Wie de spreker was, doet hier niets ter zake. Het gehoor bestond uit verschillende gezindten. Bij gevolg meende de spreker verlof te moeten vragen, om het volgende als inleiding te zeggen.

't Was November 1918.

„De vlaggen wapperen hoog de blijde luchten in van onze huizen en hooge torens . . . . . de bazuinen schallen van verre en van nabij, ... de muziek weerklinkt. Uit duizenden kelen stijgt het lied van vreugde, het lied van dank naar de hemelen op . . . . . het lied van vreugde, omdat er 'n eind gekomen is aan den rampzaligen wereldoorlog . . . . .

Het lied van dank; omdat ons klein land den oorlogsbrand is ontkomen; omdat ons land is vrij gebleven van de nog rampzaliger ramp: de overwinning van het socialisme; het socialisme, dat door een zijner voorname woordvoerders in ons land het Katholicisme noemt *„het hechtste bolwerk tegen het Socialisme"*, welke woordvoerder daarom zijne geestverwanten opriep om te beginnen *„met dat bolwerk te sloopen."* Wij zullen echter heel gerust afwachten.

Immers, als wij van den eenen kant als een aanvalskreet de bedreiging hooren van dien ambtsdrager, wordt van den anderen kant ons oor gestreeld door de woorden van een der voornaamste Protestantsche Engelsche geschiedschrijvers Macauly: „Het Katholicisme? Als eenmaal na lange eeuwen het Londen van heden een puinhoop zal zijn geworden; en een bewoner van Australië zijn onderzoekingsreis zal maken over het vervallen Europa en hij hier zal gekomen zijn, waar nu het machtige Londen zich verheft, dàn een puinhoop geworden, en zich op die puinhoopen neer zal zetten om te mijmeren over vervallen grootheid, ... dan zal de Katholieke Kerk nog even jeugdig en frisch te voorschijn treden als in onze dagen . . . . ."

De socialistische leer zegt:

ER IS GEEN GOD.

Het bolsjewisme is in zijn oorsprong, n.l. communisme, geen nieuws van de jongste tijden. 1)

---

1) *Communisme.* Daaronder verstaat men elk stelsel, waardoor op een of andere wijze gemeenschap van bezit of eigendom wordt ingevoerd.

Plato.

Dit communisme kan zich in onderscheidene vormen voordoen, waarvan de voornaamste zijn:

I. *Het negatieve communisme.*

a. Alles moet gemeenschappelijk zijn;

b. Allen kunnen van de gemeenschap nemen, zooveel zij noodig hebben;

c. Alle arbeid is vrij. Als men werkt, werkt men voor de gemeenschap. In het midden der 19de eeuw werd het nog verkondigd door Mozes Hesz. Dat zou wel het luilekkerland bij uitnemendheid zijn. Mogen er in de oudheid nog meer aanhangers zijn geweest. Met zulke abracadabra durven zelfs de Joden in deze dagen niet meer voor den draad komen. Binnen een half jaar was er natuurlijk algemeene hongersnood; uitgezonderd wellicht in het paleis van Mozes Hesz.

II. *Het positieve communisme.* Aan de gemeenschap behooren de stoffelijke goederen. De gemeenschap is eigenaar — beheerder — verdeeler. Dit *p. c.* scheidt zich in twee richtingen:

1. *Het uiterste positieve communisme.* Alles moet gemeenschappelijk zijn zoowel productie, als verbruik. Gemeenschappelijke maaltijden, slaapplaatsen, uitspanningen. Het Eldorado van de Ouderen!! zegt men.

2. *Het gematigd communisme.* Dit wil slechts aan de gemeenschap geven de productiemiddelen — landerijen — fabrieken met de werktuigen — handwerk, etc.

Het lost zich op in verschillende richtingen:

a. Gemeentelijk communisme.

b. Anarchisme.

c. Socialisme.

Het gemeentelijk communisme wil de Gemeenten zien, als zelfstandige individualiteiten ten opzichte van elkander en onder het oppertoezicht van den Staat met elkander goederen en diensten wisselend. Alleen die huishoudelijke werkzaamheden en zaken, welke noodzakelijk op vele gemeenten betrekking hebben, zooals Post, Telegraaf, Spoorwegen enz., moeten aan den Staat behooren.

Het anarchisme wil den eigendom van productiemiddelen aan zelfstandige arbeidersgroepen overdragen. De functies van den Staat houden op. Vrijheid en gelijkheid van allen. Daardoor zal de orde niet zoek raken. In de natuur werken gemeenschappelijke wetten, die van zelf de harmonie aller belangen en het gemeenschappelijk geluk tot stand zullen brengen, zoo men maar aan de natuurlijke krachten haar vrijen loop laat en geen kunstmatige beletselen in den weg stelt. Al het kwade komt door den Staat . . . . .

De moordtooneelen, en de overige tallooze onmenschelijkheden geven de proef op de som.

Om tot dat doel te komen willen zij niet, zooals de socialisten, van politieke middelen (dit duurt te lang) weten, maar van geweld — dynamiet . . . . .

Het socialisme blijft halverwege staan. Dit stelsel wil alle productiemiddelen in gemeen-goed van den Staat veranderen. De Staat regelt alles ten opzichte van de productie, waaraan ten grondslag ligt de democratie.

Zie over dit alles *Cathrein.* Het Socialisme — *Deel I.*

In vèr vervlogen eeuwen waren er, die er van droomden en die hunne ideeën daaromtrent hebben kenbaar gemaakt. Maar in de achttiende en nog meer in de negentiende eeuw steekt die meening of richting voorgoed den kop op, die, uitgaande van het beginsel:

„Alle menschen zijn van natuur en voor de wetten gelijk".
„Het doel der maatschappij is het algemeen geluk",

de verwezenlijking van dat communisme of socialisme tot een heilstaat maakt, waarin:

a. iedereen verplicht is te „arbeiden";
b. de arbeid slechts enkele uren telken dage duren zal, volgens wettelijke bepalingen;
c. het hoogste gezag de productie leidt;
d. verdeeling is van den arbeid;
e. de onaangename werken beurtelings zullen verricht worden;
f. allen recht zullen hebben op alle genietingen naar den maatstaf hunner behoeften.

't Waren echter tot dan slechts woorden en groote woorden. Niemand had nog de handen aan den ploeg geslagen om te laten zien dat de theorie voor uitvoering vatbaar was. Dit was voorbehouden aan Etienne Cabet, in 1788 geboren in Dyon.

In 1848 verrijst zijn socialistische stichting in Texas. Als deze daar mislukte, beproefde hij hetzelfde in de verlaten Mormonenstad Nauvoo in Illinois. Daar kwam de stichting tot bloei. Ze groeide aan tot 500 Kolonisten. Netheid en reinheid, zoo zeggen de schrijvers was er thuis; vlijtig arbeiden ging gepaard aan onderhoudend genot, zooals theatervoorstelling, dansvermaken; ook harmonie en bibliotheek ontbraken niet. Het geld stroomde toe en alles ging voor den wind. Maar deze practische gelukstaat hield niet lang stand; de welvaart verminderde en daarmede kwam de oneenigheid, met het gevolg dat Etienne met zijne getrouwen het hazenpad moest kiezen. Hij stichtte met dezen een nieuwe kolonie in Chaltenham. Maar ook hier wilde het niet lang vlotten „De jeugd was niet onderdanig, belust op nieuwigheden en had geen eerbied voor de ouderen en voor de ervaring." Hoe kon het anders. Immers de godsdienst was aan ieders willekeur overgelaten, die daardoor noodzakelijk langzamerhand aan invloed moest verliezen. Zoo moest de grondslag verzwakken en ten laatste geheel verdwijnen, waarop het bewustzijn en het onderhouden der zedenwetten rustten. Ook hier kwam het weer tot scheiding, en wel tusschen ouderen en jongeren. Een kwijnend bestaan sleepten de stichtingen nog voort, totdat in 1895 alles wat er nog was overgebleven aan tering overleed.

Echter in dit socialisme of communisme was nog niet uitgesloten de aanneming van het geloof in een oneindig volmaakten God.

Dezen oneindig-volmaakten God te verbannen uit de maatschappij was voorbehouden aan *Marx*, „den grondlegger van het wetenschappelijk socialisme", uitgaande van een beginsel, dat absoluut het bestaan van God loochent.

Terloops zij hier de levensgeschiedenis van Marx geschetst. Marx, geboren in Trier 1818 uit Joodsche ouders, ging met dezen in 1824 tot het Protestantisme over. Hij studeerde te Bonn en Berlijn in de Rechten en Philosophie; werd Redacteur, ging zich na zijn huwelijk, 1841 vestigen in Frankrijk, werd daar vriend van Engels, werd ook daar Redacteur; maar in 1848 verbannen, keerde hij naar Duitschland terug, waaruit hij eveneens verbannen werd in 1855, en vestigde zich daarna in Londen. Het gelukte hem in 1864 de Internationale op te richten en in het volgend jaar wordt het eerste Congres in Brussel gehouden, waarop zijn wachtwoord klonk: „Proletariërs vereenigt U." Jaarlijks werd een Congres gehouden. In 1866 werd openlijk op het Congres van Brussel de godsdienst afgeschaft. In 1869, op het Congres van Bazel, werd den staat toegestaan de nationaliseering van grond. Echter werd de strijd tusschen de centralisten en anarchisten zoo groot, dat er na 1873 geen Congres meer gehouden werd. Marx, die zich, na het ophouden der Internationale, meer toewijdde aan letterkundigen arbeid, stierf te Londen 14 Maart 1883.

Zoo was de woelwater zelf heengegaan, maar zijn stelsel bleef voortbestaan, en wel zóó, dat millioenen zich inbeelden in het licht van dat stelsel te zullen aanlanden in het land van luilekker al moet de weg dan ook loopen op den tyrannieken teugel door het moeras van menschenbloed. Dat stelsel 1) van Marx luidt kortweg aldus:

Marx *gaat uit van het monisme* 2) en bijgevolg:

1. Er bestaat geen dualisme d.i. geen geest en stof, geen ziel en lichaam; alles is stof. 3)
2. De stof, de stoffelijke productieverhouding is de oorsprong der ideologie. Het denken is geen werking van den geest, van de ziel; maar de hoogste daad van de stof.
3. Er zijn geen vaststaande ideeën.
4. In dit eeuwig wordingsproces is de productieverhouding de leidende en drijvende kracht.
5. Alle maatschappelijke ontwikkeling geschiedt door maatschappelijke tegenstelling en klassenstrijd.

Ziedaar de hoofdstelling van Marx tot vijf stellingen uitgewerkt, waaruit tevens noodzakelijk moet volgen de *loochening* van:

a. Het bestaan van een oneindig-volmaakten God.

Waaruit volgt:

---

1) Cathrein. Het Socialisme. Deel I.
2) Monisme. Zie bladz. 14, e.a.
3) Feuerbach. Zie Cathrein. Het Socialisme. Deel II.

b. Geen schepping, maar zelfwording;
c. Geen engelen;
d. Geen onsterfelijke zielen;
e. Geen zondenval;
f. Geen Verlossing: de goddelijke Heiland òf wel een bedrieger òf wel een bedrogene;
g. Geen oordeel;
h. Geen hemel, geen belooning; geen hel, geen straf.

Bijgevolg: *geen gezag; geen wet; macht is recht;* een *open weg* voor de *wildste revolutie* en voor de *vuilste tyrannie.* 1)

In deze verdere verhandeling willen wij het bewijs geven, dat de grondslag van het socialisme — in zijn uiterste gevolg bolsjewisme — *de ontkenning* is van *het Godsbestaan*, en dat, als rationeel gevolg, zijn woorden en daden de wreedste *verkrachting* zijn van de *10 Geboden.*

I.

Het Socialisme zegt:

ER IS GEEN GOD.

Uit het bovengenoemde moet deze bewering reeds volgen. Wij zouden hiermede ook reeds kunnen volstaan, ware het niet, dat er zelfs heden ten dage nog velen zijn, die in de waan verkeeren, dat het socialisme in geenen deele het Gods-bestaan ontkent; ook niet vijandig staat tegenover den godsdienst, maar iedereen, ten opzichte daarvan de volle vrijheid laat.

Van waar deze waanvoorstelling? Wie, of wat mag daarvan de oorzaak zijn?

De socialisten zelf. Zij zijn het, die den goddeloozen grondslag van hun leer zoo veel mogelijk, ja met angstige zorg verborgen houden voor al degenen, die nog niet met het Christendom hebben gebroken en ook niet zouden willen breken en nooit in de gelederen der socialisten zouden verschijnen, als zij van dit grondbeginsel kennis droegen, en die zij toch zoo gaarne in hunne rijen zouden zien; wèl wetend, dat, als dezulken maar eenmaal als leden zijn ingeschreven, ze niet gemakkelijk tot het zich laten schrappen overgaan. Daarom niet opgezien tegen deze schandelijke praktijk, dit laf huichelspel!

Voorbeelden heeft men maar voor 't grijpen.

Reeds in 1895 kon men dezelfde klachten en waarschuwingen vernemen omtrent dat socialistisch huichelspel, die nù nog worden geuit, en terecht.

---

1) Deze uiterste consequentie is het bolsjewisme. Wie als socialist niet zoo ver komt is niet consequent.

1. In het „Centrum" 18 Febr. 1895 schrijft Secretaris Lucas uit Luik onder meer het volgende over de socialisten: ..... „hoe zij in meerdere plaatsen vakvereenigingen hebben; hoe zij „in die plaatsen, waar nog geen vakvereenigingen bestaan, des „Zondags, na de Godsdienstoefeningen, het volk lokken naar de „herbergen; daar het woord voeren; *in het begin den Godsdienst „niet aanraken*, het volk wijzen op het noodlottige van hun toe-„stand" enz. enz.

Ja, ja, de godsdienst er buiten; maar o wee, als zij maar eens lid en voor goed lid zijn ....

Zoo was het voorheen; zoo is het nog.

2. In het Noorden des lands, waar reeds zoo velen met het protestantisme en daarmede met den godsdienst gebroken hebben, treden de socialisten met hun principieel grondbeginsel in 't volle licht; maar in het „donkere Zuiden", waar het nog geheel anders is, zijn zij lichtschuw met hun leer, evenals in 1895 nog in België. Een voorbeeld uit Maastricht.

Ten jare 1919 treedt daar een Geestelijke een al te eenvoudige woning binnen van een werkman, die lid was geworden eener socialistische Vereeniging. Na een en ander, brengt de Geestelijke het gesprek over op zijn lidmaatschap van de socialistische Vereeniging; zet hem uiteen het verkeerde van dat lidmaatschap .... enz. enz. Maar de werkman antwoordt: Welneen, dat is zoo niet, U vergist zich. Het socialisme bemoeit zich volstrekt niet met den godsdienst. Ieder is volkomen vrij. Nooit hooren wij het minst onaangenaam woord daarover; en ik wil U ook wel zeggen, zoodra ik dat zou hooren, zou ik ophouden lid te zijn .... Och Arme!

3. Nog één voorbeeld en wel uit Gelderland.

De dag was warm geweest. 't Was nu avond. Wel teekende nog de ondergaande zon den westerschen hemel vuurrood, maar de lieflijke IJsselstroom zond zijn avondkoelte verkwikkend langs den weg en over het veld. De werkman dronk na zijn vermoeienden arbeid met volle teugen die frissche avondkoelte en voelde zich dan weer krachtig genoeg om nog iets voor zijne vereenigingen te doen.

De welwillende lezer stelle zich een dier ijverige werklieden voor, wandelend langs den hoogen dijk, die bij herfst en wintertijd in stormachtige uren de al te rumoerige golven in toom houdt, welke echter nu in heete zomerdagen als kabbelende golfjes rustig langzaam voorwaarts gaan.

In zijn hand draagt de werkman een aantal exemplaren van een brochure: „Zijn de socialisten volksbedriegers". 1) Huis aan huis ziet ge hem binnengaan. Dan gaat hij een erf op, waar rijen

---

1) Van deze brochure is de 7de druk ter perse.

afgewerkte pannen staan en U zeggen dat hij gaat aankloppen bij den „Baas" van de fabriek.

Als hij zijn brochuurtje heeft aangeboden, dat welwillend door den Baas aanvaard wordt, voegt een daar aanwezig zijnde gast den werkman toe, na eventjes zijn oog in het brochuurtje te hebben geslagen, „och, men beweert wel, dat de socialisten geen „God aannemen, maar dat is onwaar. De socialisten nemen „evengoed aan als gij en ik, dat er een God is". De werkman, op zulk een toevoegsel niet voorbereid, antwoordt slechts: „ja maar dat is toch wel zoo, want die 't weten kunnen, zeggen het toch en in de couranten lees ik het ook", waarop hem nogmaals wordt gezegd, dat de bewering onwaar is.

Meer woorden worden niet gewisseld. De werkman gaat en biedt een volgend huis zijn brochure aan. De bewerende gast, geen socialist, zal bij 't lezen van deze brochure wel genezen worden, zoo niet, dan heeft hij als denkend mensch voor de maatschappij opgehouden te bestaan.

Ondertusschen bewijzen genoeg, hoe de socialisten de leugens er in weten te houden.

Geen wonder, dat bij al de waarschuwingen van zoovele Kerkelijke Overheden, ook Z. D. H. de Bisschop van Roermond de zijne voegde in 1916: „Om de goedgeloovige Katholieken in „hunne netten te vangen, beweren en herhalen de socialisten, dat „het socialisme niet tegen den godsdienst gericht is en dat men „dus tegelijk socialist en goed Katholiek kan zijn."

Lezer, ik eindig met voorbeelden aan te halen. Liever stel ik U de socialistische kopstukken zelf voor in hunne openlijke ontkenning van het onwrikbaar Christelijk grondbeginsel:

„Boven de duizenden geslachten, die vergaan en boven de „millioenen, die voorbijtrekken is er één, die spreken kan:

„IK BEN DE HEER UW GOD."

Het grondbeginsel van het socialisme is het *monisme*, d.i. alles wat er bestaat is slechts stof. Uit die doode stof, heeft zich alles als van zelf ontwikkeld, totdat ten laatste er een wezen is te voorschijn gekomen met hersenen, welke hersenen kunnen denken, begrijpen, oordeelen, beslissen, willen . . . . de hoogste werking van de stof. Maar uit dit grondbeginsel komt dan onverbiddellijk als eerste gevolg:

GEEN PERSOONLIJK-ONEINDIG-VOLMAAKT WEZEN, GEEN GOD,

waarna ook de andere ontkenningen volgen op blz. 9 aangegeven. 1)

1) Dan is in alle geval nog wel zoo redelijk het hegeliaansch stelsel, dat aanneemt *een eeuwig idee*, volgens welke idee al het bestaande zich noodzakelijk ontwikkeld heeft. Evolutie naar de vooropgezette idee.

Bij het socialisme rolt de stof zoolang, totdat de ideeën er uitrollen.

Met deze gevolgtrekking komen dan ook de leerstellige uitdrukkingen overeen der socialistische voormannen.

Marx, als de wetenschappelijke grondlegger van het socialisme, en de andere kopstukken hun „stof-leer" moeten bewijzen, beroepen zij zich op: Feuerbach, Strauss, Darwin, aanhangers of liever verkondigers van het *doode materialisme*. Geen God, geen geesten, geen menschelijke zelfstandige zielen, weg met dat alles zegt Feuerbach „buiten de natuur en den mensch bestaat er niets". Daarom is ook zijn woord „de mensch is slechts, wat hij eet".

In de schoenen van dezen prediker van de stof, staan ook Strauss en Darwin. Zeg nu nog, dat de kopstukken van het socialisme een oneindig-persoonlijk-volmaakt wezen aannemen! Neen hun leer is: Geen God, niets bestaat er buiten e st of — het zuiver materialistische monisme.

Wilt gij echter nog graag een bevestiging van dit alles hooren met eigen woorden van Marx en zijne geestverwanten, dan is het niet moeilijk uwe wenschen te vervullen. Immers, *Marx* zegt tegenover de theorie van Hegel 1): „Bij mij is omgekeerd het ideëele niets anders dan het in het menschenhoofd omgezette en overgezette stoffelijke."

En daarom, geen God, weg met den godsdienst. „De mensch maakt den godsdienst, niet de godsdienst den mensch". Natuurlijk, uit de eene verwerping volgt de andere.

Engels, de getrouwe leerling en vriend van Marx, zal U *hetzelfde* in andere woorden verkondigen. „De werkelijke eenheid, zoo zegt hij, der wereld, bestaat in hare *stoffelijkheid*". „Alle zijn is stof". „De mensch is een natuurproduct".

Bernstein volgt ook hetzelfde spoor van de loutere stof. „Ik houd mij . . . . aan de leer, dat al wat in de natuur en de menschheid gebeurt, door de onomstootelijke wetten der zich voltrekkende beweging van de wereldvullende stof beperkt wordt." Stof, niets als stof.

Kautsky meent dan ook „dat de mensch niet wezenlijk van het dier onderscheiden is." „De zedewet is niets anders dan een dierlijke neiging", enz.

Ook *Bebel* heeft op dergelijke leest zijn leven geschoeid.

Bij deze doode en tot den dood leidende stofvergoding is het dan ook geen wonder den socialist *Heine* te hooren zingen:

„Wij willen op aard gelukkig zijn;
Wij willen niets meer derven" . . . .

Zeker, geen God, geen hiernamaals . . . . dan maar behoo-

---

1) Zie bladz. 11. Nota.

ren tot hen, die door de H. Schrift geteekend zijn als degenen, „wier buik hun God is".

Meen niet lezer, dat hier de socialisten anders denken. Wie socialist is, is aanbidder van het doode stof, is Godloochenaar. Van socialist tot bolsjewist en de bolsjewist komt er dan ook royaal mee voor den dag.

Burger Wijnkoop, „Ik David Wijnkoop, president der Neder- „landsche sovjet-republiek, verzoek alle Genossen, houder dezes „bij te staan, etc. etc." 1), erkent wel een hoogste macht, maar die hoogste macht is niets anders dan de scheppende arbeid. Volgens hem geen Schepper aller dingen. Wat wonder, dat hij ten uitvoer brengt, wat dichter Heine daar zingt. 2)

Nemen wij er nog een, en wel den Russischen socialist die als bolsjewist zijn beginsel heeft doorgevoerd.

Interessant is het te lezen, wat „de Tel." ontleend heeft in Jan. 1920 aan een Engelsch blad en wat „de Post" aldus overschrijft:

> *De Russische Dictator Trotzky.*
>
> Verwanten en vrienden van Trotzky hebben verscheidene pogingen bij den communistischen dictator aangewend, om hem tot andere inzichten te brengen, opdat er een einde zou komen aan de ongehoorde wreedheden, waarvan hij de voornaamste bedrijver is.
>
> De „Tel." ontleent aan het verslag in een Engelsch blad het volgende:
>
> In Februari dan van het afgeloopen jaar begaf zich een Israëlietische delegatie van het Zuiden van Rusland naar Moskou, om Trotsky te wijzen op het groote gevaar, dat de Russische Israëlieten bedreigt, tengevolge van de handelingen der Joodsche commissarissen. De delegatie verzocht den vader van Trotzky, een eerbiedwaardigen grijsaard, om met den verschrikkelijken commissaris te spreken. De oude man liet zich vergezellen door twee rabbijnen.
>
> Wij begaven ons, aldus vertelt rabbi M., naar het commissariaat van Oorlog, en werden aangediend door een ouden dienaar, den „kameraad-portier". „Aha, de vader van kameraad-commissaris", zeide hij. „Het is in orde, ik zal eens gaan kijken".
>
> Na een oogenblik kwam hij terug, en verzocht om binnen te komen. Wij traden een ruime zaal binnen, die

---

1) Ja, ja, de verkondiger van zulken nonsens, ... heeft toch maar een goed baantje. Denk je dan, dat hem de arbeid iets kan schelen en de arbeiders?? Als heel het land hongert, zit hij met zijn goor gezelschap in Roermond te smullen, als was hij de rijkste uit den lande, wien de heele wereldellende niets kan bommen.

2) N. Pr. Gr. Crt. 1919.

luxueus gemeubeld was. Trotzky was hier achter een tafel gezeten, die beladen was met papieren en kaartjes. Hij hief ternauwernood het hoofd op, toen hij ons zag binnenkomen, en zonder iets te zeggen, verzocht hij ons met een handgebaar te gaan zitten.

„Vrede zij met u, mijn zoon," zeide de oude man.

„Goeden dag", antwoordde de dictator; „neem plaats en maak het kort, want ik heb weinig tijd."

„Mijn zoon, mijn zoon," begon de grijsaard, — de Israëlietische delegatie heeft mij verzocht u te bezoeken, en u te zeggen, dat uwe handelingen ons allen in den afgrond storten. Mijn zoon, wat bezielt u? Kom tot u zelven. Ziet gij dan niet, dat gij uw geheele volk ten gronde richt? Ge zijt een Jood, en het heil van het Joodsche volk eischt, dat gij afziet van deze politiek of althans uw gedrag wijzigt. Want uw schuld is het, dat de bliksems van Jehova op ons onschuldig volk neerkomen. Gij hitst tegen ons de onwetende massa van het Russische volk op. Men stelt ons aansprakelijk voor al de rampen, men laat ons boeten voor de misdrijven, die gij en uw commissarissen dagelijks begaan. Op straat vertelt men, dat wij Joden alles in overvloed hebben: brood, suiker, kleeren en dat wij niets aan de Christenen willen afstaan. Men beschuldigt ons te stelen, te moorden, te fusilleeren, kortom alles te doen, wat gij gelast, gij in uwe decreten beveelt. Het Russische volk zegt, dat wij het willen vernietigen, om van Rusland ons Sion te maken. Mijn zoon, een verschrikkelijk gevaar, dat van vernietigd te worden, bedreigt integendeel ons, en gij zijt er de oorzaak van. Gij zijt het, gij, een Jood, die het Joodsche volk ten gronde richt. 't Bloed dat gij stort, zal op onze hoofden neerkomen. Is dat rechtvaardig? Moet een geheel volk lijden voor de misdaden, die gij en uw volgelingen bedrijven?"

Trotzky luisterde ongeduldig; hij trommelde met zijn vingers op de tafel. Tenslotte brak hij met een snijdende stem de rede van zijn vader af. „Wel nu, wat is er? ..... Bent u bevreesd voor de progroms? Weest er van verzekerd, dat er geen progroms meer zullen plaats vinden ..... En wat de delegatie betreft, die u naar hier heeft gezonden, zeg haar, dat ze mij met rust moet laten."

De grijsaard beefde van aandoening, toen hij deze woorden hoorde. Zijn oogen werden grooter, maar hij beheerschte zich, richtte zich uit zijn zetel op en trad op zijn zoon toe. De beide rabbijnen waren ook opgestaan en vatten post achter hem.

„Mijn zoon", hernam de vader, „ik heb tot u gesproken als een afgevaardigde van de Israëlietische delegatie; zij had

de eer mij naar u toe te zenden, verwachtende, dat gij het vijfde gebod indachtig zoudt zijn, en naar uw vader zoudt luisteren. Maar zij heeft zich vergist. Luister goed naar mij. *Gij hebt God verloochend, mijn zoon*; in Zijn plaats hebt gij een afgodsbeeld opgericht, waaraan gij dagelijks duizenden menschenlevens ten offer brengt. Gij hebt geen eerbied meer voor uw vader, niets is meer heilig voor u. Gij moordt, gij steelt, gij plundert en in alle misdrijven gaat gij anderen voor. Gij veracht alle wetten van God, en in al uw handelingen bespot gij den Naam van den Almachtige. Hij, Hij zal u straffen voor uw misdaden. En ik, uw arme vader, ik had u liever dood gezien dan atheist."

„Ge hebt uw verstand verloren", onderbrak hem op een brutalen toon de commissaris, „en brengt mij aan het lachen met uw God. Weet dit: ik beschouw mij niet meer als een Jood, ik ben internationalist. Zeg dat ook aan uw delegatie."

De grijsaard hief zijn armen ten hemel. „Hij verloochent zijn volk riep hij. Hoort Gij het, o Heer! Hij verloochent U, U en zijn volk!"....

„Schreeuw niet zoo, als je blieft", viel hem Trotzky in de rede.

Toen verhief de oude man zich. Zijn oogen schoten bliksems en hij sprak op donderenden toon:

„Ik zeg u voor de laatste maal, kom tot u zelven.... indien niet.... dan zal ik u vervloeken. Ik zal u openlijk vervloeken, ik...."

Tot dusverre was Trotsky blijven zitten. Maar nu verhief hij zich langzaam en naderde zijn vader.

De twee mannen stonden tegenover elkaar, terwijl ze elkaar vast in de oogen zagen. Er was in den beslisten en toornigen blik van den vader, en in dien van den zoon, waarin een ontembare wil te lezen stond gedurende eenige oogenblikken iets gemeenschappelijks, niet nader te bepalen maar dat hen tot elkaar had kunnen brengen.

Maar de lippen van den dictator ontplooiden zich en razend van drift voegde hij zijn vader op gesmoorden toon toe: „Voordat u tijd zult vinden mij te vervloeken, zal ik u laten fusilleeren."

De zoon had de overwinning behaald. Het onderhoud was geeindigd. Den rug gebogen, het hoofd in zijn handen, wankelde de grijsaard naar de deur. Op den drempel bleef hij een oogenblik staan en schudde, volgens oud-Israëlietisch gebruik, het stof van zijn voeten.

De twee rabbijnen volgden hem, zonder een woord te zeggen. —

Men make hier niet de opwerping, dat dit alles eigenlijk bolsjewisme is, onderscheiden van het socialisme.

Lezer in den grond der zaak is het socialisme en het bolsjewisme één. Wie echter van socialist geen bolsjewist wordt, durft de consequenties van het aangenomen beginsel niet aan. Het ontbreekt denzulken aan begrip of wel aan durf.

Het socialistisch beginsel van materialistische geschiedenisopvatting moet leiden tot het bolsjewisme, zooals boven bewezen is.

2.

De eerste wet voor den zedelijken mensch is:

„GIJ ZULT DEN HEER UWEN GOD AANBIDDEN. HEM LIEFHEBBEN UIT GEHEEL UW HART, UIT GEHEEL UW ZIEL, UIT AL UW KRACHTEN."

Het socialisme-bolsjewisme erkent geen Almachtigen God, bijgevolg wil het van geen godsdienst weten; ja, staat geheel vijandig daartegenover. De Internationale 1) gaat ook hier voorop en zegt (hoe fraai!!) „godsdienst en bijbel moeten vervangen worden door de vereering van die mannen, die zich met betrekking tot de stoffelijke welvaart der menschheid uiterst verdienstelijk gemaakt hebben".

Ziet nu naar Rusland, waar het socialisme-bolsjewisme de teugels in handen heeft . . . . . Uitroeiïng van den godsdienst is daar de leuze, in praktijk gebracht.

> Een Correspondent van de „Evening News", zal 't ons duidelijk maken. Hij was er in geslaagd in het meest „roode" gedeelte van Rusland door te dringen en geeft aan zijn blad een beschrijving van zijn indrukken te Moskou, het algemeen hoofdkwartier van de bolsjewistische duivelsbende.
>
> Toen de correspondent te Moskou arriveerde, werd hij door een Fransch-sprekend officier in een schitterende auto, met adellijke wapens voorzien, afgehaald. Het was een tolk van het departement van buitenlandsche propagande, die zich geheel te zijner beschikking stelde en kamers voor hem reserveerde in het Grand Hotel.
>
> De eerste indruk van den correspondent in het *hotel was, dat het een oord was van onbeschrijfelijk geluk en genieting.*
>
> Maar wat een ontdekking voor den correspondent, toen hij in de paleizen kwam, waar eens de hooge adel

1) Het tweede Congres in Brussel, 1866.

zetelde en de heerlijkste en meest schitterendste feesten werden gehouden.

Er heerschte een tragische troosteloosheid, alsof men in een grafkelder ronddwaalde.

Het meest frappeerend is wel, wat de correspondent meedeelt over het verdwijnen van den christelijken geest. Vier jaren terug zag de correspondent te Moskou op elk uur van den dag en van den avond, menschen voor de openbare Christusbeelden bidden. De tsaar zelf bracht er zijn eerbiedigen groet aan.

Nu echter knielde niemand voor het beeld van den Verlosser. Thans stond er een koopvrouw met haar tentwagen, verlicht door een carbidlamp, voor.

De laatste twee jaren hebben den godsdienstigen geest van het „heilige Rusland" meer veranderd dan er iets in de laatste zes eeuwen veranderd is.

De correspondent bracht ook een bezoek aan het theater, waar het gewone publiek toegang had op kaarten, uitgegeven door den volksraad voor kunst. Het betere publiek moest echter vreeselijk hooge prijzen voor zijn plaatsen betalen.

Het eenige wat het schouwburgbezoek in Rusland bederft, is de dikke rook uit honderden pijpen, die in de schouwburgen hangt en daar een blauwen mist doet ontstaan.

Het alcohol-verbruik, dat vroeger al sterk was in Rusland, is nog toegenomen. Ofschoon er eenige beperkende bepalingen bestaan op den verkoop van likeuren, is het aantal dronkaards, dat men bij dag en avond ontmoet, gewoonweg ontstellend.

De toestand van vervuiling in de stad is eenvoudig verschrikkelijk. Slechts enkele hoofdwegen worden van de sneeuwmodder gereinigd. In de overige straten echter laat men de sneeuw en de modder zich maar ophoopen, zoodat de menschen over heuveltjes en dalen moeten loopen.

Katten of honden zijn in Moskou niet meer te vinden, zij zijn reeds lang opgegeten. Hetzelfde lot ondergingen de dieren uit de diergaarde, die om haar belangwekkende dierencollectie bekend was.

Het huis der Romanoff's en de meeste kloosters dienen nu als particuliere residenties der bolsjewiki, wier vrouwen dansavonden en feesten geven in de oude heilige plaatsen.

Ofschoon men absoluut geen nieuwe kleeding of laarzen in Moskou kan koopen, zijn de bolsjewistische „grootheden" allen keurig en volgens den laatsten smaak gekleed. De vrouwen dragen costuums en hoeden, blijkbaar zoo recht uit Parijs geïmporteerd tegen enorme hooge kosten.

De prostitutie is door het bolsjewisme op treurige wijze toegenomen. Tengevolge van het gebrek aan geneesmiddelen, hebben zich allerlei ziekten over Rusland verspreid.

In de straten ziet men dikwijls groote plakkaten met een groot kruis er op, en soldaten, die als waarschuwers tegen besmetting op post staan.

Ten slotte bracht de correspondent een bezoek aan het Kremlin. De Alexandra-tuinen staan vol met pantserauto's, machinegeweren en loopgraafmortieren. In het Kremlin zetelt het departement voor buitenlandsche propaganda, de meest wonderlijke instelling van Rusland. Het dient om de publieke opinie in het vroegere tsarenrijk te vergiftigen en aan de regeering een langeren levensduur te bezorgen.

Deze mededeeling staat geenszins alleen om getuigenis af te leggen. Men heeft ze ook hier maar voor 't grijpen. Nog één halen wij aan, wat wel afdoende zal zijn. 't Bewijs geeft ons een Engelsch Aalmoezenier, en wordt ons aan de hand gedaan door „de Maasbode" 11 Dec. 1919.

BOLSJEWISTISCHE CHRISTENVERVOLGING.

Een Engelsche aalmoezenier, onlangs te Odessa werkzaam, publiceert een artikelen-reeks in de „Times" over de gruwelen der bolsjewiki, waarvan hij tijdens de bezetting dier stad door de roode terroristen getuige was en die speciaal op de christenen werden gepleegd.

De christenen ondergaan ware martelingen als in de tijden van het heidensche Rome, zoo deelt de aalmoezenier mede. De bolsjewiki voeren een geregelde campagne van moord en verschrikking. De wreedheden van het Coliseum herhalen zich, ja worden nog overtroffen door het optreden der rooden in Rusland.

Het doel der bolsjewiki is de complete verdelging van elken vorm van christendom van de wereld en de grondvesting van een over de heele wereld verspreid atheïsme.

Propagandisten gaan nu niet alleen naar de steden, maar ook naar alle dorpen in Rusland om de godsdienstige overtuiging van het volk te ondermijnen. De strijdkrachten worden zorgvuldig gedresseerd en doen een geweldigen aanval op het christelijk geloof.

Men verbiedt den boeren bepaalde godsdienstige gebruiken na te leven en den geestelijken om zich tot die gebruiken te leenen.

In de kathedraal van Odessa werd het houden van godsdienstplechtigheden, door den aartsbisschop van Cherson, geleid, door bolsjewiki belet, die schreeuwden: „Weg met de kerk! Weg met de geestelijken!"

Kerkelijke huwelijksplechtigheden worden brutaal door de bolsjewiki onderbroken, die het christelijk huwelijk willen afschaffen.

Ook pogen de bolsjewiki den Zondag af te schaffen en den Maandag als vrijen dag in te voeren.

Na de kwelling en marteling van vele priesters en bisschoppen hielden de christenen van Odessa een protestbetooging. De aartsbisschop van Cherson en de bisschop van Nicolajeff liepen in den stoet der betoogers mede. Een poging der bolsjewiki om de betooging te beletten mislukte.

In de omgeving van den aalmoezenier werden 60 priesters uit hun parochies verdreven. In het klooster bij Kotlass werden alle monniken doodgeschoten. Aartsbisschop Andronik in Perm werd levend verbrand. Zijn confrater, de aartsbisschop van Tchernigoff, Vassilli, ging zelf naar Moskou om naar aanleiding van dit gruwelijk feit stappen bij de „autoriteiten" te doen. Ook hij onderging den marteldood en werd met twee zijner gezellen in stukken gehakt.

Aartsbisschop Teofan werd door de meest geraffineerde kwellingen langzaam doodgemarteld en daarna in een bijt in het ijs van de Kama-rivier geworpen.

Vijftig priesters werden ook na de meest gruwelijke pijnigingen met hem ter dood gebracht.

Honderden geestelijken worden gemarteld en gedood, kerken ontheiligd en in bioscopen en dranklokalen herschapen.

Aan mannen van het roode leger wordt het als een misdaad aangerekend deel te nemen aan een christelijke godsdienstoefening.

Geeft Rusland het bewijs, hoe vijandig gezind de socialisten tegen den Godsdienst zijn; in andere landen zijn de socialisten van eenzelfde kaliber. Dit is dan ook een phychologisch gevolg.

In een der hoofdbladen van 22 September 1913 lees ik onder het opschrift: *„Duitschland"*:

SOCIALISTEN EN DE KERK.

„Bij gelegenheid van den socialistischen partijdag van Jena, die gelijk men weet, Zaterdag geeindigd is, hebben de socialisten Peus, Adolf Hoffmann en Helene Grünberg nog een openbare vergadering gehouden, waar het onderwerp „Uit de Kerk" besproken werd. De „Vorwärts" geeft hiervan een uitgebreid verslag en voegt er dan aan toe, dat na deze vergadering 100 personen uit de *landskerk* traden, terwijl het Bebelfonds voor de vorming der jeugd een som van 100 Mark uit de entree-ontvangsten kreeg.

Deze officieuze propaganda voor het uittreden uit de kerk, zoo bespreekt de „Germania" dit geval, is wel teekenend, daar toch op het programma der socialistische partij staat, dat godsdienst privaatzaak is. Er blijkt weer eens uit, dat dit artikel van het program niets anders dan huichelarij is, om het goedgeloovige volk te bedriegen. Hoffmann heeft reeds jaren lang ongestoord anti-kerkelijke propaganda kunnen voeren, en partijgenoot Peus, een vroegere evangelische theologant, heeft nu weer tot een „algemeene staking tegen de Kerk" opgeruid. Hij wil zelfs, dat het partijbestuur het recht zal hebben om allen leden aan te raden uit de kerk te treden, wijl daardoor het politieke doel der partij veel gemakkelijker zou kunnen bereikt worden.

Doch hiermede wordt tegelijkertijd de getuigenis afgelegd, dat de kerk het sterkste bolwerk is tegen de sociaaldemocratie. Veel beter zou dan ook het artikel luiden: vijandschap tegen kerk en godsdienst is partijzaak.

Zoo in *Rusland*, zoo in *Duitschland*. Ook niet minder door haat ontvlamd zijn de socialisten in *Italië*.

Een staaltje uit de vele. Bij den dood van Leo XIII „merkt „de Messagero op, dat men aan het pausdom van Leo XIII (de „geniale voorman bij uitnemendheid op alle gebied) het verwijt „kan maken, dat het de kerk niet in gelijken tred heeft doen „vooruitgaan met de beschaving (verbeeldt U een socialist die „zoo. spreekt in naam van een partij, die elke beschaving totaal „vernietigt). Het socialistisch orgaan voegt hierbij: „Wij zullen ons aan ons werk blijven wijden. Wij zullen aan het lijk van den Paus zonder verachting (dat moest er nog bij komen) voorbijgaan en een nieuwen *vijand* afwachten."

Langs dezelfde lijn loopen de socialisten van *België*.

Ik lees 9 Oct. 1911 een mededeeling onder het opschrift:

ONDER DE ROODE BROEDERS.

Van heden af, zoo weet het N. v. d. D. van Brussel te vertellen, gaan de socialisten in Henegouw 's Zondags feesten geven voor de leerlingen der gemeentescholen, die de Catechismuslessen niet volgen. Die arme bloedjes zullen mogen deelnemen aan spelen, waar prijzen mee te winnen zijn, doch zij moeten het getuigschrift mee brengen, door hunne ouders onderteekend, en waardoor *hun verboden* wordt het godsdienst-onderwijs te ontvangen; brengen zij dat niet mee, zoo worden zij uitgesloten.

Zoo ver, zoo volgt het blad met begrijpelijke verontwaardiging er aan toe, drijven de socialisten *den haat tegen den godsdienst* en door zulke hatelijke middelen zullen zij de kinderen beletten de godsdienstles te volgen! En dan beweren zij nog, dat zij tegen den godsdienst niets hebben!! *Wat schijnheilige volksbedriegers!!"*

Meent gij dat de socialisten van ons blij en rustig Vaderland, onder het wijs bestuur van onze geëerbiedigde Koningin, hare Majesteit Koningin Wilhelmina, een andere richting gaan? Dan uit de vele bewijzen het volgende.

Reeds op 23 Febr. 1907 gaf „De Tijd" onder meer te lezen van hetgeen in een broedervergadering gesproken was te Amsterdam, waarvan wij hier aanhalen:

> „Zoo bleek een der debaters, de heer Loopuit, volkomen Mr. Mendels' onlangs aan het licht gekomen anti-clericalisme te deelen. Volgens „Het Volk", zei hij in zake de bekende Groninger schoolmotie: „Zij heeft het christelijk bewustzijn versterkt, en in dit opzicht ben ik een verstokt anti-clericaal; wat het christelijk bewustzijn versterkt, vindt in mij een aarts-vijand".
>
> Dat is nog sterker gesproken dan Mr. Mendels onlangs. Goed zoo, nu hooren wij ten minste de meening der heeren eerlijk" . . . .

En dan nòg in den jare 1919 volhouden, daar, waar zij anders geen kans van slagen zien: wij hebben niets tegen den godsdienst . . . . Wat woord past hier? . . . . Lees de „Nieuwe Haarlemsche Courant".

De „Nieuwe Haarlemsche Courant" brengt 17 Maart 1913 onder het opschrift *„De socialisten en de godsdienst"* het volgend bewijs:

> „De socialisten hier ter stede hadden dezer dagen een feest-avondje: ze maakten pret en propaganda: 't was, naar we hooren, een „vrouwenavond".
>
> Daarbij werden ook „tableaux" vertoond, zooals dat in den tegenwoordigen tijd op een feestavond mode is.
>
> En ziehier wat een paar van die tableaux verbeeldden:
>
> Eerste tableau: op het tooneel zit een vrouw, een vrouw uit het volk. Ze leest „Het Volk", het socialistisch orgaan. Maar naast haar staat een priester in priesterlijk gewaad, die het Kruisbeeld hooghoudt ter waarschuwing . . . . De deur gaat open en de man ziet die priesterlijke waarschuwing . . . .
>
> Tweede tableau: het scherm rijst weer: de man is binnengekomen en heeft den priester met zijn Kruis teruggesmeten; met een gebaar vol haat en afschuw wijst hij den priester die in een hoek ligt af . . . .
>
> Er is geklapt uit den treure, dat de grond daverde in de „Vereeniging", na die prachtige tableaux.
>
> Eén ding hebben ze voor gehad: ze waren vol waarheid.

De waarheid, die de socialisten juist altijd zoo heftig pogen te loochenen: dat ze den godsdienst en zijn bedienaren haten met een duivelschen haat, en dat waar het socialisme de intrede doet in huis, de godsdienst de deur wordt uitgeworpen.

Onbewust gaven die tableaux ook waarheid in dit opzicht, dat ze het kruis van Christus zélf aanwezen als den grooten tegenstander van het socialisme.

Intusschen vragen wij in gemoede wat fatsoenlijke menschen hebben te denken van een partij, die zulke schandelijke vertooningen organiseert op „feestavonden," en dan nog leugenachtig durft volhouden: wij zijn niet tegen den godsdienst!" . . . . De socialisten zijn waarlijk interressant . . . . Wij gaan over naar no. 3, het tweede gevolg.

3

Het socialisme-bolsjewisme zegt als de dwazen:

„ER IS GEEN GOD."

Bijgevolg, *geen Godsdienst.* De godsdienst dient uitgeroeid.

Bijgevolg, *weg met alle gezag*, dat zich aan God ontleend acht. Van daar dat *de voormannen*

a. de *revolutie prediken* en waar zij kunnen

b. revolutie maken.

a.

DE SOCIALISTEN REVOLUTIE-PREDIKERS?

Dacht ge van niet? Hoor dan eens de voormannen!

Marx, de grondlegger, sprak reeds openlijk op het Haagsche Congres Sept. 1872; „De revolutie moet solidair zijn, en wij vinden een groot voorbeeld in de commune te Parijs" 1). Kan het duidelijker?

Bebel echter, dikte het nog een beetje aan en durfde, nog wel in den Rijksdag, zeggen over de Parijsche commune:

„Dit is maar een klein voorposten gevecht in den oorlog, „dien het proletariaat tegen alle partijen voeren zal". 2)

Bout gesproken zult ge meenen, maar 't zelfde wordt uitgedrukt met wat kalmer woorden als met een blik in de toekomst

1) Cathrein. Het socialisme I, bladz. 58.
2) Cathrein. Het socialisme I, bladz. 58.

en met blijkbaar onfeilbaar gezag (!) door den eersten leerling van Marx:

Engels. „Het is een kolossale illusie, zoo zegt deze, in Duitschland langs gemoedelijken, vreedzamen weg de republiek te willen instellen."

Dietzgen. Deze blaast eerst elk blad voor den mond weg en werpt dan in de open lucht zijn revolutieklanken: „ik denk zelfs, dat het *zonder woesten rommel,* zonder anarchie niet gebeuren zal."

En aan dat „denken" voegt er eene uit het „zwakke geslacht" den absoluten eisch toe, n.l. madame

Rosa Luxemburg op de rijks-conferentie van den spartacus-bond: „De omverwerping der huidige regeering is de eerste plicht (!) van het proletariaat, dat dan in haar plaats moet treden". En

Liebknecht hielp mee, door te verklaren, „dat men zich op den burgeroorlog moest voorbereiden". Ja wel! En mij zie je later zetelen in de paleizen? Liebknecht! Liebknecht!! Was 't je daarom te doen?

Maar dat zijn allemaal buitenlanders! buitenlanders of inlanders 't is, 't is..... In den jare 1919 ziet gij:

Troelstra en gij hoort hem woorden spreken die volkomen overeenstemmen met de leuzen van de revolutionaire socialistische-bovengenoemde-kopstukken.

Luister maar; hij zegt: „dat het nieuwe program der tweede internationale een uitgesproken revolutionair karakter moet dragen". Waarom?.... hoor eens. Om... „om het vertrouwen van de arbeiders te winnen." Alsof lezer, de nood, tegen eigen zin dwong! Och, kom Pieter Jelles. Waarom die vergissing van 't zelfde jaar!

Wijnkoop „president der Nederlandsche sovjet-republiek". Neen, geen woorden van hem. Deze naam alleen teekent hem reeds genoeg, met de zwarte kool der zwarte revolutie.

Zoo zijn de kopstukken voorgegaan en wat zij als de vaderen van het socialisme-bolsjewisme gezongen hebben, dat piepen de kleineren na met hun stemmetjes in blaadjes en vlugschriften, waarvan in 1918 de koerier van de diplomatieke vertegenwoordiging der sovjetregeering bij de Duitsche regeering nog bewijs gaf. „Een der blaadjes, die uit zijn beschadigde kist te voorschijn kwam, bevatte een oproep tot een revolutieoorlog"...!!

b.

ZÓÓ HUN LEER, ZÓÓ HUN PRAKTIJK.

Neen, zij hebben het niet bij woorden alleen gelaten, zij hebben de hand aan den ploeg geslagen.

Neemt de landen maar vòòr U.

In Rusland en Hongarije hebben zij niet enkel de revolutie gepredikt, maar zijn er ook in geslaagd om het revolutie-vaan te doopen in het bloed der bewoners en daarna als overwinningsteeken te planten.

In de randstaten, ook in Oostenrijk, Duitschland, de Nederlanden hebben zij geen pogingen ongedaan gelaten om inderdaad het gezag omver te halen en om hun dierlijke macht den volkeren als recht en wet op te leggen.

En op dit oogenblik zal er moeilijk een land zijn aan te wijzen waar zij hun ongerechte sporen niet hebben gedrukt door werkstakingen of anderszins op den geregelden gang van het burgerlijk leven.

Alle macht, alle gezag omver en hun boosaardige, menschonteerende macht als recht er voor in de plaats!

In Rusland! De Almachtige Heer van hemel en aarde op zij gezet, verbannen uit het rijk; daarom geen godsdienst en de tempels bestolen en verwoest; daarom de tronen der vorsten omver gehaald en vermoord de dragers van de kronen. En dan? Weer tronen opgericht en kroontjes van klatergoud gefabriceerd en .... de doodgewone Lenin en de Jood Trotzky hebben in monsterachtigen durf plaats genomen op den troon met het klatergoud op het hoofd, maar het zwaard, druipend van menschenbloed, in de vuist en de vervloeking op de lippen.

In Hongarije. Het Huis Habsburg tot ruïne gemaakt, de kroon van St. Stephanus voor een judas-loon verkocht en de macht en het goud neergelegd aan de voeten van een tooneelspeler Bela Kun, die het hazenpad koos, zoodra het Christelijk bewustzijn in het land terugkeerde en hem ter verantwoording riep voor zijn bloedhondenspel.

Meent nu niet dat deze trawant zich in zijn vluchtoord rustig zal houden en zijn misdaden rouwmoedig zal overwegen. Integendeel. Altijd zinnen op nieuwe misdaden. Leest maar, wat hier volgt:

DE COMMUNISTISCHE SAMENZWEERDERS.

BOEDAPEST, 1 Februari 1920. (H. K. B.) De „Uj Nemzedek" meldt betreffende het onderzoek inzake den voorgenomen aanslag op den opperbevelhebber Horthy,

dat de zetel der samenzwering Weenen was, waarheen het centrum der bolsjewistische actie verplaatst is.

Door middel van dit centrum staat Lenin ook met Bela Kun in gemeenschap. Lenin heeft voor bolsjewistische progaganda te Berlijn 50.000.000 roebel ter beschikking van de Weensche centrale gesteld. Deze houdt ook voeling met Michael Karolyi en met den Italiaanschen afgevaardigde Ciontti.

Den 24en November zijn 15 communistische agitatoren als arbeiders vermond, naar Boedapest gezonden om daar in de groote fabrieken ontevredenheid te zaaien.

Met de voorbereiding van den aanslag op Horthy was een zekere Stefan Mauthner, een werktuigkundig ingenieur uit Boedapest, belast. Mauthner kreeg zijn opdracht van George Lukacs. Den 8en December had het misdadig plan voltrokken moeten worden. De bijzonderheden waren geregeld door de vroegere volkscommissarissen George Lukacs, Hamburger en Hevesi; Weler, een anarchist zou voor de uitvoering zorgen. Hevesi had ook gezorgd voor 30 k.g. ontploffingsstoffen door zekeren Morgenstern van de Oostenrijksche volksweerbaarheid overgebracht.

Als de aanslag mislukte, zou een kellner omgekocht worden, om Horthy's voedsel te vergiftigen. Voorts zou men het koninklijk paleis in de lucht laten vliegen.

Het blad zegt ten slotte, dat uit het onderzoek zonder twijfel gebleken is, dat de Hongaarsche communisten te Weenen de heerschappij der socialisten onder leiding van Michael Karolyi willen herstellen. Zij wilden de officieren en de leiders van de burgerlijk christelijke gemeenschap en de geestelijkheid uitroeien.

EEN SOCIALIST OVER 'T COMMUNISME.

Een van de oudste (socialistische) arbeidersleiders van Hongarije heeft tot den correspondent van het „Neue Wiener Journal“ het volgende gezegd over de Hongaarsche verkiezingen:

„De tragedie van de Hongaarsche sociaal-democratie is verschrikkelijk, het werk van tientallen jaren is vernietigd. En dat alles is aan de krankzinnigheden van Bela Kun en zijn bondgenooten te danken. De Engelsche arbeidersleider Henderson heeft gelijk, wanneer hij beweert, dat de communisten de doodgravers van het socialisme zijn en dat zij met hun economische buitensporigheden de reactie in haar allerscherpsten vorm uitlokken. Uit de resultaten van de Hongaarsche verkiezingen kan men afleiden, dat de gcheele

natie, om front te maken tegen het bolsjewisme, de zijde van de reactie heeft gekozen. 1)

De eenige troost die overblijft is, dat het ongeluk van de Hongaarsche sociaal-democraten voor hun geestverwanten in andere landen een les zal zijn om den communistischen drijverijen, die het socialisme meer schade berokkenen dan de reactionnaire terreur, zoo spoedig mogelijk den nek om te draaien."

Zoo heeft dan dit socialisme, in Rusland en Hongarije, met zijn heilstaat, liever hellestaat, ook de andere volkeren wakker geschud, die nog niet totaal bedorven waren; waarop deze luidkeels zijn begonnen te roepen: tot hiertoe en niet verder. Zoo zijn zij tot nog toe bevrijd gebleven van eene, alle rust, orde en beschaving omverwerpende verwoesting.

Tot nog toe. Ook voor altijd? Dit hangt af van de bevolking zelf. 't Zal voor altijd zijn ook in ons vrij en vredelievend Vaderland, als de oproep van een onzer hoofdorganen — 22 Jan 1919 — blijft gehoord en ten uitvoer gebracht: „De mannen der revolutie slapen niet, zij wachten het gunstig oogenblik af totdat de waakzaamheid der burgerij begint te verslappen. Daarom moet de dijkwacht in 't geweer blijven dag en nacht."

Overbodig? De werkstakingen, in heel Europa aan de orde van den dag, rechtvaardigen dit woord, de bespottingen en het afbreken van de wettige machtdragers en van alles wat van dezen uitgaat bevestigen het ten overvloede. 2)

---

1) De definitieve uitslag der verkiezingen in Hongarije is thans bekend. Hij is als volgt:

Gekozen zijn: 72 christelijk-socialen, 67 afgevaardigden der klein-landbouwers, 4 democraten, 2 wilden en 1 onafhankelijk-socialist, terwijl 27 herstemmingen moeten plaats hebben.

Bij de herstemmingen hoopt men van christelijk-nationale zijde nog 12 mandaten te veroveren, zoodat de christelijk-nationale unie tot 87 zou aangroeien.

Verwacht wordt, dat het aantal gekozen klein-landbouwers tot 81 zal stijgen.

Interessant is het, dat zich onder de nieuw gekozenen slechts 25 vroegere afgevaardigden bevinden en wel 11 van de christelijk-nationale unie, 10 van de landbouwers, 2 democraten en 2 wilden.

2) 19 Sept. 1919, geeft de Maasbode onder den titel: Ook een persstem over de troonrede, het volgende:

In de „Tribune", het revolutionnair-socialistisch Volksblad, geeft ook David de Geweldige een meening over de Troonrede. Vanwege de curiositeit willen we onzen lezers een en ander van Wijnkoop's pennevrucht niet onthouden:

Als men de woorden door Mevrouw van Mecklenburg gesproken en door Jonker Ruys de Beerenbrouck of pater Nolens voor haar opgeschreven — de woorden die gewoonlijk de Troonrede worden genoemd — rustig doorleest, dan kan men het beklemmende gevoel niet van zich afzetten,

Ziehier een staaltje, hoe ze reeds durven *in ons land:*

† WEDERVRAGEN.

Troelstra durft vragen te richten tot den Minister van Binnenlandsche Zaken over burgerwachten. O.a. deze vraag: Is het juist dat in de laatste weken het volgende feit heeft plaats gehad: Het te werk gaan door stakingbrekende landarbeiders te Nieuwwolda met het geweer van de burgerwacht op schouder en een bajonet in den jaszak?

O heilige onschuld der socialisten!

Wij zouden Troelstra willen vragen: Is het juist dat in de laatste dagen de volgende feiten hebben plaats gehad: Het doodsteken van twee paarden des nachts bij een landbouwer door stakingsteunende arbeiders te Uithuizen; het in brand steken van twee groote boerenschuren wederom door stakingsteunende arbeiders te Warffum; het in 't water werpen van een werkwillige vrouw wederom door stakingsteunende arbeiders te Usquert; het ingooien van een winkelruit door dezelfde soort arbeiders te Usquert.

Er zijn nog veel meer staaltjes en wij weten niet waarover we meer moeten verwonderd zijn: over 't overgroote (bijna bange), geduld der boeren of over de minne brutaliteit van zulke misdadigers.

---

alsof alleen in de wereld in dit land de uurwijzers, gelijk men dat in de Papenspiegel uitgebeeld vindt, met geweld naar achteren worden geschoven.

Er is geen frisch woord in de heele Troonrede.

Alles is afgesabbeld.

Alles kabbelt en wauwelt rustig door alsof er geen wereld-oorlog en geen débàcle ter wereld bestond.

Geen enkele maatregel van belang wordt zelfs aangekondigd.

Geen enkele aanwijzing wordt gegeven hoe in dit China van Europa — maar in het Aziatische China zit meer voortgang dan in ons door een oud kapitalisme geestelijk vermoerast land — geen enkele aanwijzing zeggen wij, wordt zelfs gegeven, hoe het Hollandsche kapitaal zich voorstelt de woelende wereldbeweging hier te lande voor zich zelf althans zoo weinig mogelijk gevaarlijk te doen zijn.

Het is niet dan de vanouds bekende dufheid en sufheid, de misselijkste ondeugd van het kapitalistisch-verworden Holland.

Neen, erger dan ooit muffen de versleten woorden en zinswendingen naar je toe.

En aan 't slot van het „verheffende" artikel:

Maar de Hollandsche arbeiders zullen eindelijk door hun strijd aan hun geestelijk en materieel zatte regenten hebben te toonen, dat ze niet langer te negeeren zijn, niet langer een quantité négligeable, waarvoor ze, zooals blijkt in deze troonrede van de koningin, worden gehouden.

Eerst dan zal met den troon deze parlementaire troonrede van het kapitalisme kunnen verdwijnen, en een andere macht de nieuwe maatschappij kunnen voorbereiden: de macht van de door het arbeidende volk aangewezen vertegenwoordigers van de Nederlandsche Raden-Republiek.

Troelstra zal zeggen, dat 't niet officieel vaststaat, dat roode arbeiders dit gedaan hebben. Maar dat komt van zijn geniepig aansturen op revolutie; dat komt van dien Januskop, die overdag zegt „geen geweld" en 's nachts laf geweld gebruikt.

En dan durft zoo iemand nog in schijnonschuld vragen omtrent mogelijke voorzorgsmaatregelen van christelijke arbeiders! Zeker in de veronderstelling, dat die christelijke arbeiders schaapskoppen zijn, om met partijgenoot Schaper te spreken. —

Nederlandsch volk, wees op uw hoede en bewaar uw erfdeel.

DE JODEN.

Hoe staan nu de joden ten opzichte van dit goddeloos socialistisch stelsel met zijn nasleep van vijandschap tegen den godsdienst, ten koste van zooveel tranen, en in zijn omverwerping van alle wettig gezag, ten koste van zooveel bloed?

Als wij hier het antwoord geven, laten wij ter zijde, wat het Jodendom onder het oud-verbond, als uitverkorenen volk Gods, geleid door de openbaring, leeraarde. Want wat het als zoodanig was, is eigendom geworden van het nieuw-verbond, op welks komst het zich moest voorbereiden. Voor zoover zij aan die leer getrouw zijn gebleven, zullen zij geen aanhangers zijn van het socialisme, die pest aller leeringen.

Maar hoevele joden hebben die leer geheel of gedeeltelijk niet vaarwel gezegd? Daarbij hoevele joden droomen nog niet van het gewaande materialistisch Messiasrijk 1), waarin het

---

1) In de Kölnische Volkszeitung no. 970 — 1919 had een inzender als zijne meening uitgedrukt dat zoovele Joden daarom aanhangers zijn van de bolsjewistische wereldheerschappij, om daardoor te komen tot het Messianismus, de wereldheerschappij van het Joodsche volk.

In no. 998 heeft rabijn Dr. Scheftelowitz den schrijver van dat artikel van antwoord gediend; in welk antwoord de rabijn naar de leer van het Jodendom wijst.

Naar onze meening echter verandert dit antwoord niets aan de meening van den eersten. Immers al mag de leer van het Jodendom, in zoover zij nog de zuivere leer is van het Oud V., in strijd zijn met die meening en daden van zoovele Joden; zeker is het, dat die dwaling van het Messianismus bestaan heeft, en volgens velen nog bestaat. En wat verder door den Rabbijn gezegd wordt, dat zulke joden zelfs „die Judäischen Gemeinden terrorisieren," .... „das religiöse Leben suchen zu ersticken", schijnt niet door den beugel te kunnen. Immers ooggetuigen beweren, dat daar, waar de bolsjewisten kerken en kloosters hebben verwoest, *de synagogen ongeschonden zijn gebleven*; en Trotzky zelf sprak borg, dat er geen progroms meer zouden plaats hebben! Merkwaardig mag het ook heeten, dat 't den correspondent van de Maasbode, (met de levensmiddelentrein te Weenen) sterk opviel, dat „in het college van den beroemden professor Eistelberg het Israëlitisch element verreweg de meerderheid vormde."

jodendom de scepter zal moeten zwaaien tot aan de uiteinden der aarde?

Met deze twee afdwalingen voor oogen, ligt het niet-te-verwonderen gevolg voor de hand, dat, gelet op hun hebzucht en christenhaat, wel velen van de joden tot het socialisme moeten behooren.

Stelt de proef op de som.

Duitschland, dat wel genoemd wordt de bakermat van het socialisme, toont u: Lassalle, Marx, Heine, alle drie vuurroode joden-voormannen van het socialisme.

Rusland. Naast Lenin zetelt de door zich zelf getroonde en gekroonde majesteit Trotsky, volgens oud-heidensch tyranniek model. Wladimir Iwanof 1) beweert: „De oorsprong van het bolsjewisme in Rusland, de kern er van, is te zoeken bij een fanatieke onverantwoordelijke bende joden."

Teekenend is het, wat Wladimir Iwanof 2) zegt op blad 6.

„Toen de oorlog uitbrak in 1914, en ook later, namen de „joden uit Rusland bij duizenden de wijk naar Zweden en „elders, om zoodoende den militairen dienst te ontkomen (wat „dappere vertrouwbare vaderlanders!); „nù, bij het heerschende „bolsjewisme, zijn de meeste aanvoerders der roode garde: *joden.*

Hongarije. Wij halen hier eenvoudig eenige regelen aan, uit de beschouwing die een der vooraanstaande Hongaren geeft in „Das Neue Reich":

> „Een tweede voordeel van de terreur zou kunnen zijn een ontwaken van het Christelijk bewustzijn tot in de verste kringen der bevolking. Men heeft nu gezien waarheen de verliberaliseering van geestes- en economisch leven, waarheen vrijmetselarij en sociaal-democratie, waarheen de verjoding van pers en maatschappij ons voeren.

Neen het geschrijf van den rabijn heeft ons niet overtuigd dat de inzender zijn meening moet herzien.

Nog op 15 Dec. 1919 lazen wij in een der bladen een correspondentie uit Rome, waarin werd medegedeeld hoe de *socialisten en joden* te Milaan wel hun feestdagen mogen vieren maar de andere studenten de hunne niet. Socialisten en joden. Nee zeg.

1) *Wladimir Iwanof*: *„Het bolsjewisme en de joden"*. Van dit geschrift zegt *A. P. L. v. d. Sanden*, de „bewerker" van „officieele rapporten uit het Engelsch Witboek over het Russische bolsjewisme" op blad 4: „Het bolsjewisme en de joden" komt mij geloofwaardig en waarheidlievend voor. En toen het „Engelsch Witboek" verschenen was „over het bolsjewisme in Rusland" en hij deze twee met elkaar vergeleken had, moest hij getuigen, dat hij nooit van zijn leven twee getuigenissen onder de oogen kreeg, die elkaar zoo volkomen dekten."

2) Wladimir Iwanof: Het bolsjewisme en de joden, bladz. 6.

De joden die in Hongarije zoo'n geweldige macht verkregen, reeds tijdens den oorlog in zoo hooge mate verbittering onder het volk zaaiden en nu als de eigenlijke grondleggers, ijveraars en vertegenwoordigers van het *communisme het land in de diepste ellende stortten, hebben thans alles op het spel gezet.* Verliezen zij, wat te verwachten is, dan kan tegen het tot een storm aangegroeide antisemitisme geen dam meer worden opgeworpen. En wordt in Hongarije de macht der joden gebroken, dan zal het Christelijk bewustzijn tot een ongekende kracht opbloeien. Dit bewustzijn zal den katholieken den weg bereiden voor een tot nog toe ontbrekenden, goed overlegden organisatie-arbeid.

Uit het bolsjewisme heeft het volk overigens reeds iets geleerd. Sociaal-democratie en anti-christendom hebben zelf hun absurditeit getoond, hebben zich door hun voortdurende agitatie voor het grootste deel der volksmassa ontmaskerd en zich bij deze gehaat gemaakt.

Wat tientallen jaren van apologetisch volksonderwijs nauwelijks vermochten uit te werken, bereikte het bolsjewisme in korten tijd. De sociaal-democratische aan den Kulturkampf herinnerende leuzen en sophismen hebben afgedaan en niemand gelooft er meer aan. De geheele phraseologie van het Marxisme en der kerkbestormers heeft haar aantrekkingskracht en verbindingskunst verloren.

Ieder voelt thans duidelijk, dat dit alles slechts een masker voor schurkenmoraal en schurkenheerschappij is en het kleinste dorpskind, den jongsten onder de arbeiders zal voor langen tijd de ware inhoud dezer phraseologie voor oogen staan.

De groote opstand in het Westen van Hongarije alsook in het Zuidelijke gedeelte van het Pester comitaat, waar allen, boerenknechten en grondwerkers als een man tegen de communisten optrokken en verder nog de contra-revolutionnaire bewegingen onder de arbeiders van Boedapest en Csepel zeggen in dit opzicht veel.

Weet men nu uit de harde les het daaruit voortkomend nut te trekken, dan kan uit het schrikbewind van het bolsjewisme voor de kerk ook nog veel zegen te wachten zijn.

Nederland. Zoekt ge hier naar het socialisme en zijne volgelingen, dan komt vóór Pieter Troelstra U in het oog springen *Wijnkoop*, de zich zelf verklarende president der Nederlandsche sovjet-republiek; en om zijn troon Kleerekooper en tutti-quanti, joden van de echte natie.

Wladimir Iwanof 1) zegt: „Nemen wij verder de propagan-

1) Wladimir Iwanof: Het bolsjewisme en de joden, bladz. 6.

disten, die in 't buitenland hunne gevaarlijke vangarmen uitstrekken in Duitschland, Scandinavië, Zwitserland, Holland enz.; het zijn bijna overal voornamelijk *joden*."

Uit het Engelsch Witboek schrijft v. d. Sanden 1) het volgende over: „Hun (bolsjewiki) partij omvat een macht van niet „Russische elementen, als Letten en Estlanders en *joden*; de „laatsten zijn opmerkelijk talrijk in de hooge posten".

Wij zouden deze bewijzen met nog vele kunnen vermeerderen. Deze echter zijn naar onze meening voldoende, om ons te overtuigen, dat velen van de joden aanhangers zijn van de allerverderfelijkste leer van het socialistisch-bolsjewisme en er de schandelijkste propagandisten van zijn.

Hoe zij, de joden, bij hun leer de praktijk gevoegd hebben, zal de lezer in het tweede hoofdstuk duidelijk worden, zóó duidelijk, dat hij het billijken zal als op de muren van stervend Weenen geschreven staat:

„WEG MET DE JODEN."

---

1) A. P. L. v. d. Sanden: Officieele Rapporten uit het Engelsch Witboek, bladz. 13.

II.

Het verder rationeel gevolg van het socialistisch-bolsjewistisch beginsel: *de ontkenning van het godsbestaan*, is, dat zijne woorden en daden de wreedste verkrachting zijn der overige

TIEN GEBODEN.

Het „*tweede gebod*" aan het eerste gelijk:
„Bemin uwe naasten gelijk u zelven".

Met het eerste en met dit tweede gebod, van welk tweede gebod de verplichtingen nader worden aangeduid door de laatste zeven geboden, hebt gij de hoofdgeboden van het christendom.

Verwerpen de socialisten het eerste gebod, eveneens het tweede. Bewijzen te over. Uit de vele nemen wij enkele.

De socialisten hun evennaasten beminnen?!

Zij beminnen alleen zich zelven. Dat „zich zelven" is slechts het lagere persoonlijke *ik*.

Naar dat doel richten zij al hunne gedachten, begeerten, woorden, werken. Daarvoor nemen zij den eene in vriendschap, maken den andere onschadelijk en werpen alles omver, wat hun in den weg staat ter bereiking van dat doel.

Daarom ook den klassenstrijd uitgeroepen!

Men wane toch niet, dat zij den klassenstrijd willen uit liefde voor de menschheid; of ook maar uit medelijdende genegenheid voor een enkele klasse van menschen, door hen proletariërs genoemd.

Uit liefde voor de menschheid?!

Duizenden, neen ontelbaren, werpen zij uit hun rechtmatigverkregen stand, eereambt, bezittingen, en geven ze prijs aan de diepste ellende. Hadden zij liefde voor de menschheid, zij zouden althans die duizenden, wat zeg ik millioenen, niet tot uitgeworpenen, niet tot eerloozen hebben gemaakt; niet hebben overgeleverd aan honger, aan ballingschap, aan gevangenis, aan foltering, aan den meest gruwzamen dood.

Wie hier eenige liefde voor de menschheid weet te ontdekken, heeft toch zeker wel alle menschelijkheid afgelegd.

Een reeks van feiten komt deze bewering bevestigen.

Zoo wijst onze hand naar:

Petersburg en zijn lange rijen van *uitgehongerden;*

Gevangenissen met ter dood veroordeelden, overal waar de bolsjewiki meester zijn;

De breede scharen vluchtelingen, voorthollend om aan de bolsjewistische hel te ontkomen; (zie nog in de nieuwsbladen van 4 Maart, de vluchtelingen voor de bolsjewiki bij het terugtrekken van Denikin).

Folteringen en moorden, waarvan de mededeelingen in alle bladen ons doen huiveren, waarop wij later terugkomen en waarvoor wij bewijzen zullen leveren bij het uiteen zetten, hoe hun leven de rest der geboden trapt.

Uit medelijdende genegenheid voor vroeger verwaarloosden? Ware dit zoo, zij zouden:

Aan dezen niet hebben ontnomen, waardoor zij vroeger te midden van hunne ontberingen nog zoo gelukkig waren en die helaas nu, door het verlies van hun godsdienst, tot al wat dierlijk is, zijn afgedaald;

Dezen niet zoo hebben bedrogen en nog voortdurend zoo bedriegen met het voorspiegelen van een onmogelijken, alleen voor krankzinnigen bestemden heilstaat, waarin zelfs alle beschaving, van vroegere eeuwen geerfd, vernietigd wordt en spot gedreven met elk greintje gezond menschenverstand;

Dezen niet hebben opgejaagd tot klassenstrijd.

Tot klassenstrijd?!

Deze heele klassenstrijd is slechts een uitvinding van de socialisten om door middel van die opgejaagde, alle godsdienst-verloren-hebbende proletariërs, in die menschenmassa, een willoos werktuig te hebben ter bereiking van hun doel, dat niets anders is dan de weerspiegeling van hun *eigen*, door *hartstochten bedorven*, **ik**;

Ja, door klassenstrijd tot den troon, ziedaar het doel. Als het doel maar wordt bereikt, wat deert het of door staking het land den honger wordt prijsgegeven en door den honger tot revolutie wordt gedreven!!..

Hoe jammer, dat tegenover deze staking-blazende, naar-den-troon-hakende kopstukken niet overal een Clemenceau staat. Tot dezen uitroep brengt de volgende scène, waarvan de bladen in Jan. 1919 gewaagden.

> „En Frankrijk herkreeg het vertrouwen; het volk had begrepen, dat het dien fellen vaderlander ernst geworden was, dat hij zich niet meer vermaakte en zijn grillen gehoorzaamde.
>
> De socialisten, die steeds zijn onverzoenlijke tegenstanders bleven, durfden echter geen vin verroeren. Hij liet niet met zich spotten, hij duldde niets, dat eenigszins schade zou kunnen doen aan de landsverdediging.

Zoo kwam op een keer Thomas, de gewezen minister van munitie-aanmaak, bij hem in zijn kabinet en zeide: Meneer de president, weet u, dat er een staking dreigt van meer dan 100.000 munitie-arbeiders?

Clemenceau geeft geen antwoord.

Thomas herhaalt met grooteren nadruk: Het is hoogst ernstig, meneer de president. Denk eens een staking in de groote munitie-fabrieken.

Clemenceau blijft zwijgen.

Thomas, een socialistisch profeet, langharig en baardig verliest zijn geduld, schreeuwt: Maar meneer de president, wat bent u van plan te doen om deze ramp te voorkomen?

Dan draait Clemenceau zich naar hem toe, kijkt hem pal in de oogen, en zijn wijsvinger op hem gericht, zegt hij bits: Op den morgen, dat de staking afgekondigd wordt, laat ik u arresteeren en op staanden voet fusilleeren.

Welk gezicht Thomas toen getrokken heeft, is mij onbekend; mijn zegsman, die mij dit onderhoud oververtelde, wist het mij ook niet te beschrijven, maar dat er geen staking geweest is, is een feit."

Ja, door klassenstrijd tot den troon. Wat deert het of zelf de proletariërs, naar gelang hun landen, als vijanden tegenover elkander staan? Zooals blijkt uit 't geen de Zwolsche Courant reeds in haar nummer van 31 Jan. 1903 over de socialisten in Australië schreef:

„Het Australisch *socialisme* lijkt ons een allermerkwaardigst en allerleerzaamst verschijnsel, omdat het materialistisch karakter van deze beweging nog nergens zoo duidelijk is uitgekomen en kon uitkomen.

Dat de niet-klassegenooten bestreden worden met alle kracht is zeer gewoon, maar wat blijft er over van de internationale, alle staatkundige grenzen uitwisschende klassebroederschap? We zien een bitteren krijg in de arbeidersklasse zelf, in welken krijg het meest koude en starre Egoïsme de wapenen wet. De Australische arbeiders bouwen hun ideaal-huis, maar hun ongelukkige broeder van over de zee wordt aan de deur afgewezen. Hij mag niet mee genieten van den rijk voorzienen disch, aan de bourgeoisie ontwrongen, maar kan toezien; in plaats van een hart vindt hij een vuist, die hem terugstoot zoodra hij het strand van den Toekomststaat nadert. Erger dingen dan ooit der bourgeoisie in de behandeling van het proletariaat konden worden aangewreven, begaan de Australische kameraden aan hun niet-Australische broeders.

We willen niet ontkennen, dat de Australische arbeiders koel berekenend en scherp verstandig handelen, maar we hooren steeds uit het socialistische kamp verzekeren, dat, voor den klassegenoot althans, het hart den voorrang heeft boven berekening en verstand.

Krijgen de Australische arbeiders hun zin, dan maken zij van hun land een modern China en Thibet.

Ja, door klassenstrijd tot den troon. Wat geeft het, of men zijn evenmensch de beschaving ontneemt en wildheid en barbaarschheid teruggeeft? Eén klasse, de klasse der vernietiging — om dan zijn voet te zetten op den rug van den kromgebogen proletariër en te klimmen naar den godenzetel. Neem even een kijkje in Rusland. In Januari 1920 geeft Kardinaal Kakowski „de groote kenner der Russische toestanden" de volgende teekening:

„In Europa, aldus de kardinaal, verstaat men onder het bolsjewisme dikwijls het maximalisme. Dit is echter een groote dwaling. Het maximalisme toch heeft nog een positief program, dat de aanspraken van het proletariaat vertegenwoordigt, welke het socialisme poogt door te voeren. Het program van het bolsjewisme is echter zuiver negatief, n.l. alles te verwoesten en te vernielen. Het is niets minder dan het traditioneele nihilisme. Zijn program is zoo radicaal, dat met geen menschelijke cultuur rekening wordt gehouden. Dierlijke blindheid en onwetendheid is zijn ideaal, waarover in Rusland geheele massa's in verrukking geraakt zijn. Bij de bolsjewistische onlusten en troebelen was een der meest gebruikte leuzen: „Dawaj gramotny" d.i. weg met de beschaafden. Men begrijpt dus, welk een gevaar het bolsjewisme met zijn barbaarschheden en anti-beschavingsprogram voor Europa beteekent.

Polen heeft nu de taak op zich genomen den muur te zijn tegen het bolsjewisme, teneinde Europa voor deze besmetting te behoeden. En Polen zal zijn taak getrouw vervullen. Wij hopen dan ook echter, dat ons land een betere waardeering zal ondervinden.

Op de vraag of deze ongelukkige toestand van Rusland nog lang zou voortduren, antwoordde kardinaal Kakowski: Dit is moeilijk te zeggen. Maar deze toestand kan nog wel 20 à 25 jaar voortduren. Het kan echter ook best gebeuren, dat reeds binnen 4 of 5 jaar de crisis aanbreekt. Als kenner van Rusland evenwel, verwacht ik, dat er nog verscheidene jaren voorbij zullen gaan voor de toestand zich consolideert."

Zóó onderhoudt (?) de socialist het gebod der liefde tot zijn evenmensch, dat met het eerste groote gebod de hoeksteen is, waarop het heele gebouw der tien geboden rust. 1)

Verwerpt hij de twee, eveneens de overige zeven, die slechts een nadere aanduiding zijn. Het *vierde* laten we hier rusten, verwijzende naar hetgeen wij gezegd hebben „over de omverwerping van het wettig gezag" en we nemen het

Vijfde Gebod.

GIJ ZULT NIET DOODSLAAN.

Dit gebod gebiedt den christen zorg te dragen voor het lichaam en de ziel van zich zelven en van anderen.

Zorg voor de ziel: dat wij door een deugdzaam leven onze ziel voor eeuwig gelukkig maken; en naar best vermogen ook de ziel van onze evennaasten daarin helpen, door ze af te houden van het kwade en aanleiding te geven tot het goede.

Zorg voor het lichaam: dat wij ons eigen lichaam en het lichaam van onze evennaasten beschouwen en behandelen als een kostbaar geschenk door God gegeven. Bijgevolg ook het lichaam van onze evennaasten niet slaan, verwonden of dooden.

Hiermede komt niet in conflict het recht van den staat, wanneer de staat het zwaard hanteert in den zin door St. Paulus uitgesproken.

Zoo zien wij vooral de eerste christenen volmaakt leven volgens dit voorschrift tot groote verwondering van de oude heidenen, die eigen leven daardoor verre in de schaduw zagen geplaatst, maar wier lust voor hoogere beginselen niet was uitgedoofd en daarom met eerbiedige bewondering uitriepen: „Ziet eens, hoe lief zij elkander hebben."

Eén geheel apart menschengeslacht echter, zet zich daartegen recht overeind; ja zoo recht, dat het niet alleen allen aanleg voor hoogere beginselen schijnt verloren te hebben, maar er pervers tegenover schijnt te staan; ja zelfs lager schijnt te zijn afgedaald dan de redelooze dieren der wilde wouden.

Overdrijving? Neem dan eens een kudde wolven, de oerwouden ontvluchtend en in wilden honger hollend over de prairiën. Maar hoezeer ook de honger ze voortdrijft in kouden nacht . . . . . geen gevaar, dat ze elkander op leven en dood bevechten. Zij zijn ras-verdedigers. Enkel en alleen om den verscheurenden honger te stillen, gaan zij tot verslinden over, als

1) „Aan deze twee geboden hangt de heele wet en de profeten."

er een uit de massa door de zich verdedigde menschenhand gevallen is. 1) —

Maar *één, geheel apart, menschengeslacht* heeft zelfs *dat instinct* van het redelooze niet overgehouden. — Want het baant zich, om tot zijn doel te komen, met „zevenmijlsche" laarzen een weg door menschenbloed: . . . . . het socialistisch geslacht. Ook hier wordt alles door bewijzen gestaafd.

De daden van een paar bolsjewistische mannen komen eerst als getuigen:

18 Nov. 1919 bereikte ons het volgend bericht: „Volgens bericht uit Kopenhagen is aldaar gearresteerd, in het bezit van een valschen pas, de Hongaarsche bolsjewist Krammar, gewezen volkscommissaris onder het terroristische regime van Bela Kun. In Hongarije wordt Krammar o.a. beschuldigd van medeplichtigheid aan een 15-tal moorden.

En 4 Febr. 1920 wordt uit Boedapest bericht, dat „thans officieel de uitlevering is geëischt van Bela Kun 2) en diens medeplichtigen, door de Boedapester justitie van Oostenrijk.

Bela Kun wordt beschuldigd van medeplichtigheid aan 231 moorden, beroovingen en diefstallen en aan vervalsching van bankpapier."

26 Mei 1919, meldt men uit Sibau: „het bolsjewistisch-Lettisch leger bevindt zich in volkomen desorganisatie. Het heeft buitengewoon groote hoeveelheden legermateriaal achtergelaten.

Slechts door het snelle voortrukken van de landweer werd belet, dat in Riga het reeds gegeven bevel, om verscheidene honderden politieke gevangenen, voornamelijk leden van den adel uit de Oostzee-provincie, dood te schieten, werd uitgevoerd.

---

1) Zulk een verrassend voorbeeld uit de dierenwereld tegenover het socialisme-bolsjewisme geven we hier uit de „Indrukken uit Rusland".

Men leest vaak in reisverhalen van Rusland over aanvallen van beren of wolven. Van de eerste heb ik op mijn zwerftochten door de Russische steppen nooit last gehad, van de laatsten heb ik echter een niet te vergeten voorval meegemaakt. Op een reis per „troika", een nogal boschachtige streek van het Dongebied doorrijdende, zag ik, dat onze paarden teekenen gaven van buitengewone zenuwachtigheid. De koetsier zeide mij, dat er waarschijnlijk wolven in de buurt waren. Inderdaad zag ik weldra, dat wij gevolgd werden door een wolf, die trachtte ons in te halen, en werkelijk gelukte het het beest langs ons rijtuig te komen. Mijn koetsier, die deze voorvallen meer had meegemaakt, bleef kalm en met een goed gemikten slag met den looden bal, bevestigd aan den onderkant van de zweep, lag het dier met verbrijzelden schedel tot prooi van zijn makkers, die in geheele kudde achter den eersten kwamen aanzetten. Ons leven was daardoor gered, want wij wonnen, terwijl de kudde bezig was den gevallen makker te verslinden, tijd, om het nabij zijnde dorp, op een halve werst afstand, in vliegende vaart te bereiken. Deze aanvallen zijn in Zuid-Rusland slechts zeldzaam. In de boschrijke streken van Polen komen ze meer voor.

2) Bela Kun, gewezen president van de bolsjewistische regeering in Hongarije; vóór dien tijd tooneelspeler, naar men zegt. —

De bolsjewiki hebben echter in Riga op het laatste oogenblik toch nog negen predikanten en ongeveer twintig vrouwen neergeschoten."

En 14 Juni 1919 schreef een onzer hoofdbladen: „volgens tot heden ingekomen berichten, bedraagt het aantal van hen, die tijdens de Lettische bolsjewistische heerschappij in Riga ter dood zijn gebracht, meer dan 3000 personen van alle nationaliteiten en beiderlei geslacht."

Na deze reeds afdoende bewijzen, gaan wij zien of wij ook nog door voorbeelden uit andere landen onze beschuldiging kunnen staven. Nemen wij *eerst Polen.*

26 Nov. 1919 lezen wij in het hoofdblad de Maasbode:

EEN BISSCHOP OVER BOLSJEWIKI-GRUWELEN.

Bij gelegenheid van de installatie van den pauselijken Nuntius te Warschau, heeft Mgr. Ignatius Dubowski, bisschop van het diocees Luzk-Zytomierz aan de talrijk vertegenwoordigde leden van het Poolsche episcopaat en aan den vertegenwoordiger van den H. Stoel een boodschap gericht, waarin hij namens de bevolking in de Oostelijke Poolsche districten dringend om hulp smeekt.

In zijn boodschap hangt de prelaat een donker schilderij op van de bloedige gruwelen, door de bolsjewiki bedreven, en schetst hij den nood, waarin ongeveer een millioen trouwe katholieken in zijn diocees verkeeren.

De bolsjewiki mishandelen en vermoorden daar katholieke priesters en dooden de beste burgers, na hun vooraf de gruwelijkste martelingen te hebben doen ondergaan. Vrouwen en kinderen worden niet gespaard, de kerken worden geplunderd en alles, wat de cultuur dient, wordt vernietigd.

Voor de kleinste vergrijpen passen de bolsjewiki de doodstraf toe. De terechtgestelden werden, naar bij de opgravingen bleek, vóór hun executie, op de gruwelijkste wijze gemarteld.

De vingers der slachtoffers waren afgesneden, de menschen worden levend begraven of hun huid in reepen gesneden.

In Zytomierz alleen werden bijna duizend lijken opgegraven van terechtgestelden, in de omgeving dier plaats 2000. Hier werden nog meer verfijnde martelingen toegepast door Chineesche bolsjewiki, die specialisten zijn in dergelijk werk.

Al deze gruwelen behooren niet tot het verleden maar

hebben dagelijks opnieuw plaats, waar de bolsjewiki de overhand hebben gekregen.

Vele gedelegeerden der onderzoekingscommissie waren door den bisschop uitgezonden, priesters, die vaak flauw vielen bij het zien van de verminkte lijken.

Aan dat ééne voorbeeld hebben wij uit Polen genoeg.

Laten wij nu Beieren volgen. Pruissen met zijn Berlijn laten wij maar rusten. Wij willen slechts één voorbeeld van wraakwoorden aanhalen en daarna laten volgen de mededeeling omtrent een paar processen, in München voorgevallen.

DE WRAAKMOORDEN TE MUNCHEN.

Volgens berichten in de Duitsche pers is het thans zeker, dat de spartacisten te München hunne bedreiging hebben uitgevoerd en als weerwraak voor de te Starnberg plaats gehad hebbende standrechtelijke executie van 12 roode gardisten, 10 gijzelaars, bekende en voorname burgers der Beiersche hoofdstad, op beestachtige wijze hebben vermoord.

Deze monsterachtige daad heeft in het holle van den nacht in den tuin van het Luitpold-gymnasium plaats gehad. De ongelukkige slachtoffers werden met het gezicht naar den wand tegen den achtermuur van het gebouw gezet. Het bevel tot vuren gaf een lid van de roode garde, Seidl genaamd. Onder de soldaten waren er, die weigerden te schieten. Russen in Duitsche uniform verleenden hulp.

HET PROCES TEGEN DE MüNCHENER-TERRORISTEN.

Gisteren is te München voor het volksgerechtshof een omvangrijk proces begonnen: de beschuldigden van den laffen moord op de gijzelaars, den 30sten April 1919 in het Luitpold-gymnasium gepleegd, zullen achtereenvolgens terechtstaan.

Een der voormannen uit de dagen der terreur, de zoogenaamde opperbevelhebber der Beiersche sovjet, Eglhofer, wiens schuld aan tal van moorden vaststaat, vond reeds den dood. Hij sneuvelde bij de ontzetting van München door de regeeringstroepen. De beruchte tramconducteur Haussmann, alias plaatsvervangend commandant in dienst der radenregeering, pleegde zelfmoord, toen de regeeringstroepen de stad binnenrukten.

Van de talrijke andere schuldigen worden als de voornaamste genoemd:

Schickelhofen, die bij het naderen der regeeringstroepen zijn manschappen order gaf, „vóór alles de gijzelaars af te maken en daarna eerst aan de verdediging van het Luitpold-gymnasium deel te nemen." Genoemde bevelhebber heeft zelf 's morgens de fusillade geleid, waarbij 2 huzaren vermoord werden en was 's middags tegenwoordig bij een dito executie, als assistent van zijn vriend Haussmann, den zelfmoordenaar boven vermeld, die ditmaal de leiding had.

Widl, die bekend heeft een der schutters te zijn geweest, die de slachtoffers neerschoten.

Seidl, commandant van het Luitpold-gymnasium, belast met de bewaking der gijzelaars, die de groote agitators Levin, Levien, Niesse en anderen tot de gijzelaars toegang gaf, hun de namen der gevangenen noemde en hun orders uitvoerde.

Pürzer, [Rick, Gsell, Lermer, Hannes enz. die allen min of meer bij de gevangenneming, de mishandeling der gijzelaars, of den moord betrokken waren.

De gijzelaars, die zoo wreed den dood vonden, zijn, zooals destijds gemeld: gravin Von Westarp, fhr. Von Seydlitz, prins Gustaaf von Turn und Taxis, Berger, professor en kunstverzamelaar, de huzaren Linlendrügger en Hindorf, fhr. Von Teuchert, Neuhaus, Deicke, Daumenlang.

Gruwelijk verminkt, van alles beroofd, werden eenige dagen na de bevrijding van München de lijken dezer slachtoffers teruggevonden.

De zoogenaamde reden hunner arrestatie — ze hebben zich schuldig gemaakt aan plundering, heette het — is reeds door het gerechtshof onderzocht en valsch gebleken.

HET PROCES TE MUNCHEN.

Over het proces te München tegen de beklaagden Müller en Makowski en anderen, beschuldigd van moord op een aantal katholieke arbeiders, waarvan we reeds gisteren melding maakten, lezen we nog in de Duitsche bladen.

Bij zijn verhoor verklaarde de voornaamste aangeklaagde Müller, dat hij te Bayreuth vertoefde en toen van de spartacisten-onlusten in München gehoord had.

Ik sloot mij, zeide hij, bij het vrijwillige beschermingsleger aan en kwam zoo te München. Door onzen overste was ons gezegd, dat wij iederen spartacist, dien wij ontmoetten, moesten neerschieten. Op een avond zat ik met enkele kameraden in een café, toen op straat een schietpartij ontstond. Wij verlieten het café en zagen een gevangenentransport aankomen. Ieder schreeuwde: Dat zijn spartacisten, die allen doodgeschoten moeten worden. Wij sloten

ons bij den stoet aan en vroegen, wie of die lieden waren. Men zeide, dat men hen in de achterkamer van een spartacistisch vereenigingsgebouw gevonden had.

De gevangenen werden vervolgens naar een kelder gesleept, waar ik later ook in ging. Allen schreeuwden daar weer: Zij moeten doodgeschoten worden. Ik schoot nu mijn revolver op die spartacisten af en daar het een ontzettende schietpartij was, werd ik opgewonden. Van de rest weet ik niets meer.

Op de vraag van den voorzitter, hoeveel hij wel gedronken had, antwoordde de beklaagde: Of ik dronken was, weet ik niet, maar een beetje aangeschoten was ik wel.

De voorzitter vervolgde dan: Heeft men er u onderweg niet opmerkzaam op gemaakt, dat deze lieden onschuldige vereenigingsmannen waren. Beklaagde antwoordde: Neen. Op de vraag, hoeveel personen hij doodgeschoten of hoeveel maal hij geschoten had, kon hij geen antwoord geven.

Beklaagde bekende met een sabel er op ingehakt te hebben. Hij ontkende echter 't sein tot de gruwelijke moordpartij gegeven te hebben.

Op de beschuldiging van zoo verschrikkelijk te werk te zijn gegaan, dat zijn sabel er krom van was, gaf Müller ten antwoord: Het spijt mij, maar dat kwam door mijn overspannen zenuwen.

Vervolgens zegt de voorzitter, dat de getuigen eenstemmig verklaard hebben, dat Müller als een razende gehandeld had. Daarop antwoordde beklaagde: Dan moet ik krankzinnig geweest zijn. Ik was ook zoo opgewonden, dat ik mij niets meer herinner.

Van zijn medebeschuldigden wist beklaagde eveneens niets. De voorzitter zeide hem: Dan moet ge onderwijl uw geheugen verloren hebben. Want bij het voorloopig onderzoek hebt gij verschillende beschuldigingen bekend en zelfs Makowski als de hoofdschuldige aangewezen. De voorzitter liet eenige verklaringen voorlezen, waarop beklaagde antwoordde, dat zij juist waren.

Vervolgens werd Makowski gehoord, die verklaarde na het verdwijnen van den aanvoerder het commando op zich genomen te hebben. Hij had Müller bezig gezien, maar zelf niets gedaan dan de lieden in veiligheid gebracht. Beklaagde ontkent aan het moorden te hebben medegedaan.

Daarna werd Grabat gehoord, die Müller beschuldigde en gezien had, hoe aan de gevangenen voorwerpen van waarde ontnomen werden.

De vierde beklaagde, Kreiner, verklaarde, dat zij per man een halven veldketel wijn gedronken hadden. Hij be-

vestigde het aan Müller ten laste gelegde, maar ontkende zelf aan den moord medeplichtig te zijn.

Vervolgens werden de getuigen gehoord, waarna de reeds bekende eischen werden gesteld.

Wij gaan over naar Hongarije en nemen als bewijzen de volgende drie feiten:

DE BOLSJEWISTISCHE TERREUR.

De politie te Boedapest is op het spoor gekomen van de bolsjewistische terroristen, die onlangs een drietal officieren, Fery, Borhy en Menking geheeten, hebben vermoord.

Uit het verhoor van een der schuldigen, die reeds gearresteerd is, is gebleken, dat de officieren achtereenvolgens in den kelder van het parlementsgebouw werden gebracht en aan de buizen der waterleiding, die langs het gewelf loopen, werden opgehangen. Menking leefde nog, toen het touw werd doorgesneden, waarop de terroristen hem met messen in borst en rug staken, tot hij dood was. De lijken werden ontkleed, samengebonden en daarna in den Donau geworpen.

Bij den hoofdcommandant der roode garde werd een document betreffende den moord gevonden, waaruit bleek, dat de drie officieren aan geen tegen-revolutionaire bewegingen hadden deelgenomen en dat hun vermoording slechts het sein was om alle gendarmerie-officieren onschadelijk te maken.

BOLSJEWISTISCHE GRUWELEN.

BOEDAPEST, 28 Augustus (N.H.) Gisteren is te Szolnok een groot graf geopend, waarin men 146 lijken van door de bolsjewiki terechtgestelde personen vond. Bij de opgraving werd geconstateerd, dat de meeste slachtoffers door kogels zwaar gewond werden en zoo in het graf waren geworpen, waar zij verder den dood door verstikking vonden.

Het grootste deel der lijken is naakt. Szamuely had namelijk bevel gegeven, dat de veroordeelden vóór de terechtstelling hunne kleeren moesten afleggen. De terechtstelling der ongelukkigen geschiedde in het openbaar en hunne familieleden konden toezien.

DE GRUWELEN DER BOLSJEWIKI.

Het verhoor van de bolsjewiki in het Oberstadt Lauptmannschaft duurt dag en nacht voort. Uit de bekentenissen

blijkt, dat de bolsjewiki een Batholomeusnacht beraamden, welke in Augustus zou plaats hebben en de stad in gestadigen angst zou houden. Het eerste deel van dezen nacht der verschrikking zou 7 Augustus gebracht worden. Men had dien dag alle politiebeambten en actieve officieren, die verdacht worden contra-revolutionairen te zijn, willen vermoorden. De nacht van Zaterdag 16 op Zondag 17 Augustus zou nog vreeselijker zijn geweest. Dan zou de bourgeoisie van Boedapest zijn uitgeroeid.

De „Budapesti Koezloeny" vertelt heden eenige schanddaden, welke terroristen hebben begaan. Verschrikkelijk is de tragedie van den staatssecretaris van het departement van handel, Alexander Hollan en zijn vader, een generaal. De 2 Hollans zijn op den Dinsdag na Paschen vermoord. De terroristen waren dien dag in kleine groepen verdeeld om eenige bourgeois van kant te maken. De groep, welke vader en zoon op vreeselijke wijze ombracht, had ook opdracht, de 3 oud staatssecretarissen Madarassy, Pairn en Karacson benevens den rechter Slawek uit den weg te ruimen. Na middernacht verschenen zij in de woning der Hollans en brachten hen met een vrachtauto naar de kettingbrug. Onderweg haalden zij ook Karacson en Slawek op. Op de brug moesten allen uit de auto stappen en de leider der terroristen gaf een hem toegevoegden detective bevel staatssecretaris Karacson neer te schieten. De detective echter weigerde: hij had nog nooit iemand gedood en kon niet omgaan met een revolver. Daaraan dankt Karacson zijn leven. De aanvoerder der terroristen beval toen den 2 Hollans zich om te keeren en schoot hen beiden neer. Men weet nog niet, of zij doodelijk gewond waren. Zij werden samengebonden en van de brug in den Donau gegooid. De lijken zijn tot nog toe nog niet gevonden.

Nu nog enkele bewijzen uit andere landen.

MOORDPARTIJEN.

„Berlingske Tidende" meldt uit Helsingfors dat in Rusland de ministers van het oude regiem meedoogenloos worden vermoord. 54 gevangenen, waaronder de gewezen ministers Sjtsjeglowitoff, Chostoff, Maklakoff, Protopopoff en Beletzky zijn van Kroonstad naar Moskou overgebracht en in het Kremlin gefusilleerd, met uitzondering van Beletzky, die even voor de strafuitvoering flauw viel. Beletzky overleed eenige dagen later aan strichnine-vergiftiging.

Een andere groep waardigheidsbekleeders uit den tsarentijd is te Kroonstad gefussilleerd. De lijken dezer

slachtoffers zijn in zee geworpen. *In een enkelen nacht* zijn 2600 ter dood veroordeelden op 41 na gefusilleerd.

De vroegere minister-president Trepoff heeft door toeval het leven behouden. De matrozen namen zijn broeder in zijn plaats gevangen.

Deze werd gefusilleerd. —

De aartsbisschop van Jekaterinenburg, mgr. Gregoire, is door eene bende Chineezen en soldaten van het roode leger, vermoord.

DE BOLSJEWIK-TERREUR.

Naar een bericht uit Helsingfors meldt, zouden volgens mededeeling van de uit Petersburg naar Finland gevluchte dochter van den Russischen professor Nolde kortgeleden door de bolsjewiki 500 officiersvrouwen zijn vermoord. Het waren alle echtgenooten van officieren, die naar de witte troepen waren overgeloopen. De bolsjewiki zouden alle deserties op dergelijke wijze straffen.

DE UITLEVERING VAN LUKACZ.

In verband met het artikel van eenige Duitsche schrijvers van naam in het „Berl. Tageblatt", die den gewezen volkscommissaris der Hongaarsche radenrepubliek George Lukacz in bescherming namen en er tegen protesteerden, dat hij aan Hongarije zal worden uitgeleverd, heeft Max Markus aan de pers van Boedapest een telegram aan de „Berliner Zeitung" meegedeeld, waarin hij de redactie bericht, dat zij haar barmhartigheid verspilt aan een onwaardigen vernietiger van menschenlevens. Want Lukacz was tijdens het communisme een der bloeddorstigste personen, die de Hongaarsche pers met stomheid sloeg en zijn terroristen ophitste tot plundering, moord en bloedvergieten.

Ook in de zaak tegen de terroristen, welke op het oogenblik in behandeling is, werd de bekentenis afgelegd, dat Lukacz de volkscommissaris is geweest, die het bevel gaf binnen te dringen in de woningen, waar licht brandde, en iedereen van kant te maken.

DE BOLSJEWISTISCHE CHRISTENVERVOLGINGEN.

De te Odessa vertoefd hebbende aalmoezenier Rev. Courtier Forster, de schrijver der artikelenreeks in de „Times" over het bolsjewisme, zet zijn verhalen over de bolsjewistische christen-vervolgingen voort.

Hij deelt mede, hoe hij Zondag na Zondag in zijn eigen kerk door spionnen werd bewaakt, die kwamen

luisteren, of hij in zijn preeken op de bolsjewistische verschrikkingen zinspeelde. Hij moest de gruwelen en heiligschennissen aanzien zonder zijn stem tot protest te kunnen verheffen.

Toen de stad Yurieff (Dorpat) genomen werd, zoo verhaalt de schrijver, had er een onmenschelijke christenslachting plaats. De eerbiedwaardige bisschop Platon werd 's nachts uit zijn bed gehaald en barrevoets met 17 gezellen naar den kelder van zijn huis gebracht en daar met bijlen in stukken gehakt, terwille van de „vrijheid van gedachte".

Na de slachtingen te Dorpat en Walk kreeg de aalmoezenier foto's te zien van de lijken der gemartelde geestelijken, liggende in de sneeuw. Russisch-orthodoxe, protestantsche en katholieke geestelijken, allen werden „in naam der vrijheid" ter dood gebracht. Den martelaren waren de oogen uitgerukt, de neuzen afgesneden en de wangen met bajonetten doorboord.

Ook foto's van honderden vermoorde boeren en arbeiders werden den geestelijken getoond. Zij waren in opstand gekomen tegen de bolsjewistische kwellingen en hadden gepoogd zich een weg te banen naar de legers van Denikin en Koltchak.

Indien arbeiders in Engeland, zoo zegt de schrijver, een tiende deel wisten van de ware feiten, die door de bolsjewistische propaganda worden verdraaid en geloochend, dan zou er onmiddellijk een einde komen aan de sympathie voor de bolsjewiki, die steunt op een grondslag van leugens en bedrog.

Weet onze natie, zoo vraagt de aalmoezenier, werkelijk, dat kloosters geplunderd, kerken ontwijd en de bedienaren van den godsdienst bij honderden gemarteld zijn? Ik geloof het niet.

De stervende christenen in Rusland richten hun oogen naar hun broeders van het Britsche proletariaat bij hun wanhopige pogingen om zich te bevrijden uit de bloedige onderdrukking der bolsjewiki.

EEN SOCIALIST-BOLSJEWIST BESCHULDIGT ZICH ZELF.

De „Az Est" meldt, dat de terrorist Arpad Kereskes Kohn op den dag vóór zijn terechtstelling een brief aan de justitie gezonden heeft, waarin hij heeft verklaard, te weten, dat hij sterven moest. Daarom wilde hij bekennen, dat hij bij de behandeling van zijn zaak voor de rechtbank de waarheid niet gesproken had. Hij had 44 moorden op zijn

geweten. Hij had Tibor Szamuely op zijn reis naar de provincie vergezeld en om de gunst van Szamuely te winnen eigenhandig 44 menschen doodgeschoten. Hij had ook deelgenomen aan den moord op twee Oekrainsche officieren en zelf Szamuely aangeraden hen uit den weg te ruimen.

Hoort eens of er sprake is van overdrijvingen.

HET SCHRIKBEWIND DER BOLSJEWIKI.

LONDON, 5 September. (N.T.A.) (Draadloos van Horsea.) Kolonel Ward, wien het ministerie van oorlog had verzocht naar Londen te komen, om besprekingen te houden, is gisteravond alhier uit Rusland aangekomen.

Sprekende over de bolsjewiki zeide hij, te meenen, dat nog niet de halve waarheid van de verschrikkingen van het bolsjewiki-systeem in de Engelsche pers is medegedeeld.

Elkeen leefde in Rusland in de voortdurende vrees aan de autoriteiten verraden te zullen worden en een verschrikkelijken dood te sterven.

En den 14 April 1920 lezen wij:

HET TERRORISME VAN HOELZ.

BERLIJN, 14 April (Eigen bericht). In den toestand te Falkenstein is nog steeds geen verandering gekomen. De troepen schijnen tot nu toe het rijk van Hoelz nog niet binnengerukt te zijn.

Gisterenavond ging te Falkenstein het gerucht, dat Hoelz in auto derwaarts kwam, om gijzelaars te eischen. Onmiddellijk brak er een paniek in de stad uit. De banken werden gesloten en een deel der meer gegoede burgers verliet in allerijl de stad.

Uit Klingental zag men gisteren voortdurend rookwolken opstijgen. Er heeft daar een geweldige ontploffing plaats gehad. Naar verluidt, zou men de gasfabriek in de lucht hebben doen vliegen.

Van militaire zijde wordt bericht, dat in Hamburg 17 deerlijk verminkte lijken, na een overval der rijksweertroepen, gevonden zijn. Het zijn, naar is vastgesteld, meerendeels rijks-soldaten, die in de gevangenis geraakt zijn.

Eenige ontvluchte gevangenen hebben afschuwwekkende bijzonderheden verteld over de behandeling in de gevangenissen.

Is het te verwonderen lezer, dat de misdadigers van zulke onmenschelijkheden een einde aan hun leven maken als zij, bij

de opleving van het volk, door de politie bij den kraag worden gepakt en ingerekend, bevend voor de wrake der volkeren, die boven hunne hoofden hangt? Een voorbeeld uit Boedapest:

> Uit Boedapest wordt aan het „Hamb. Fremdenblatt", gemeld: Zoltan Szamuely, broeder van den beruchten Hongaarschen volkscommissaris, die eenige dagen geleden in een kleine badplaats aan de Plattenzee gearresteerd werd, is gistermorgen dood in zijn cel gevonden. Hij had zich aan zijn bretel opgehangen.

Nu weer de vraag, wat hebben *de joden* daarmee te maken? Lezer lees een bericht van 9 Nov. 1919.

DE GRUWELEN VAN HET BOLSJEWISME.

> De Times publiceert een uitvoerig schrijven van een Engelsch officier, die bij een kozakkenregiment is ingedeeld en in Zuid-Rusland strijdt.
>
> Het schrijven zelf is gericht aan zijn vrouw, die hij na al, wat hij van het bolsjewisme met zijn verschrikkingen gezien heeft, aanspoort tot een kruistocht tegen het bolsjewisme en tot het inlichten van het Engelsche publiek.
>
> Met hart en ziel strijdt de officier voor Denikin en zijn zaak en hij wil ook anderen aansporen Denikin bij te staan. Want indien er ooit een kruistocht was, dan is het deze, zoo schrijft hij. Denikin vecht voor een vereenigd Rusland en hij moet geholpen worden, want verslaan wij de bolsjewiki niet, dan doen zij het ons.
>
> Het aantal bolsjewiki schat de officier op 5 percent der bevolking van Rusland. *80 à 90* percent der volkscommissarissen *zijn joden* en het is dan ook eigenaardig, dat in die steden, welke door de bolsjewiki genomen worden enkel de synagogen nog ongeschonden zijn.
>
> De bolsjewiki, gaat hij dan voort, zijn duivels. Ik zal u 64 foto's zenden, welke in steden, waaruit de bolsjewiki verdreven werden, genomen zijn. Voor publicatie zijn ze niet geschikt, maar toch het volk moet weten, wat er gaande is.
>
> Vervolgens geeft hij een beschrijving van enkele foto's Hoe daar menschen werden gekruisigd met de spijkers door de ellebogen. Bij sommigen was de huid rond de polsen losgesneden en zoo tot de vingertoppen afgestroopt. De meeste foto's zijn van vrouwen, wier lichamen zijn opengesneden en op gruwelijke wijze mishandeld.
>
> Vooral de vrouwen moeten het ontgelden. Zoo verhaalt de officier, hoe bij de verovering von Ekaterinadar door de bolsjewiki 62 meisjes werden gevangen genomen en als het

ware aan deze lieden werden voorgeworpen. Zij werden mishandeld en verminkt en ten laatste dood of levend in de riviertjes geworpen, welke langs Ekaterinadar stroomen. In alle steden, die wij heroveren, schrijft hij ten slotte, worden zulke lijken gevonden en de lijkenlucht, die soms uit die plaatsen opstijgt, is afschuwelijk.

Nu ook de vraag herhaald, is het wonder, dat er progroms ontstaan. Wie de schuld, Wijnkoop?

Wij nemen het:

Zesde Gebod

„GIJ ZULT GEEN ONKUISCHHEID DOEN".

Negende Gebod

„GIJ ZULT GEEN ONKUISCHHEID BEGEEREN".

I Machab. XII 31—32. „Tryphon bracht . . . . den . . . . Koning . . . . om het leven . . . . hij werd Koning in zijn plaats . . . zette zich de kroon . . . op . . . en veroorzaakte groot onheil in het land".

Lezer, pas die woorden der H. Schrift toe op het socialisme en gij hebt de kopstukken van dat stelsel in levenden lijve voor u. Zij geven hoog op van Volkssouvereiniteit; gaan met het volk om, als waren zij zijn beste vrienden, (als zoodanig ziet gij Troelstra nog voor u in het begin van zijn optreden, bij volksbijeenkomsten, op straat zijn blaadjes uitdeelend,) maar . . . hebben zij zich van het vertrouwen meester gemaakt, dan deelen zij langzaamaan vergift toe aan zijn geestelijk en zedelijk leven, gelijk zij, volgens de dagbladen, dit gedaan hebben aan het lichamelijk leven van Wilson; zetten zich de kroon op en brengen als Tryphon veel onheil over het land.

Een dier onheilen, die zij brengen over het land, is de pest der zedeloosheid.

Dit is niet te verwonderen. Integendeel.

a. Deze pest moet als van zelf volgen uit de zaden en kiemen van hunne stofvergoding.

De weerklank van die stofvergoding hoort ge in de zangen van Heinrich Heine:

Wij willen op aard gelukkig zijn,
Wij willen niets meer derven.

Den weerklank van die stofaanbidding hoort ge in *de woorden* der socialisten. Gij ziet ze *brasserijen* en *liederlijkheden* bij die

lieden tot een hoogte opvoeren, hooger, dan ooit het oude heidendom gedaan heeft. De oude heidenen?! Een hunner beste schrijvers gaf hier de reden: „Op het sterfbed herinnert de mensch zich, dat hij mensch is en dat er goden zijn". Bij hen hield de gedachte aan de rivier de Styx de vrees in van niet verder te gaan. Maar bij de socialisten moet de consequente man tot de uitspraak van Heine komen: zich niets ontzeggen. —

Wij willen op aard gelukkig zijn
Wij willen niets meer derven . . . .

Lezer, gij wordt verontwaardigd over zulk een stelsel en over zulk een levenswijze? In uwe verontwaardiging roept gij: *toon hun eigen woorden, ... wijs feiten aan.*

Woorden? Feiten? Ons antwoord: Geen hooger bestaan dan een dier, dan ook geen hooger zedelijkheid! Geen hooger? Neen lager! Want de mensch kan zich dieper verlagen, omdat bij het dier slechts het logge vleesch werkt; en bij den mensch het logge vleesch door de menschelijke rede wordt geholpen en vooruitgeduwd om nog dieper in den afgrond van zedeloosheid af te dalen.

Woorden? Hoor de beweringen van Kleerekooper, die hier worden weergegeven door aanhalingen uit een onzer voornaamste dagbladen onder het opschrift:

ZELFBESCHIKKINGSRECHT OF DIERENMORAAL?

Dezer dagen gaven wij in een artikeltje onder het opschrift „De moraal van Kleerekooper" een staaltje van de zeden-verwildering, die in de kringen der sociaal-democratie blijkt te heerschen, gezien het feit, dat genoemde apostel van het roode evangelie in *godslasterlijke bewoordingen* durfde opkomen voor het recht der vrouw om moeder te worden zonder echtgenoote te zijn.

Deze anti-christelijke zedeleer vindt zoowaar verdediging bij het zoogenaamd „neutrale" Dagblad van Rotterdam, een orgaan dat van ouds onder socialistische invloeden staat maar helaas nog steeds heel wat lezers telt onder de katholieke arbeiders.

De redactie van dit „neutrale" dagblad rekent het zich ten plicht de partij van den heer Kleerekooper op te nemen en heeft den treurigen moed met de volgende paganistische pleitrede den geestverwanten Krabbelaar ter hulp te komen:

„Voor ons is het een raadsel, hoe in dezen tijd van zedelijke verarming er nog altijd menschen zijn die beweren, dat de ongehuwde moeder een zondares is, welke moet worden gestraft. Als de Kerk deze meening verkondigt, is

dat haar zaak; maar de gemeenschap, erkennend het zelfbeschikkingsrecht van het individu, oordeelt de ongehuwde moeder niet meer, sedert haar duidelijk is geworden, dat door veroordeeling het schrikwekkende leger van prostituee's, van volksziektenverspreidsters, wordt vergroot; dat zij de misdaad op het ongeboren of ter wereld gekomen kind in de hand werkt."

Oogen hebben zij, en zij zien niet — mogen wij den psalmist nazeggen ter kenschetsing ook van de moderne heidenen.

Immers, de „zedelijke verarming", waarover deze wijsgeer van de vrijzinnige richting ach en wee roept, is voor een goed deel in het leven geroepen door het z.g. „zelfbeschikkingsrecht", waarvoor hij pleiten durft.

Wie eenmaal naar liberalen trant de Kerk stelt tegenover de „gemeenschap" en consequent doorredeneerend, belandt bij de onafhankelijke moraal, moet ten slotte wel komen tot de afschuwelijke stelling, welke hier in bescherming wordt genomen. Met een beroep op dit „zelfbeschikkingsrecht" wordt de meest complete „vrijheid" goed gepraat voor het individu, dat God noch gebod boven zich erkent.

Ziet de schrijver niet in, dat zijn theorie een vrijbrief reikt aan „het schrikwekkende leger van prostituee's" .... enz., waarvan hij blijkbaar zelf een afschuw heeft? Want waarom mag de ongehuwde moeder zich wel, haar misschien meer schuldige zuster zich niet beroepen op het „zelfbeschikkingsrecht"?

Zoo brengt de verderfelijke theorie van dezen „moralist", de maatschappij een schrede nader tot den afgrond, waarvoor hij haar denkt te redden.

En zulk onverantwoordelijk geschrijf wordt in Katholieke gezinnen nog geduld!

Feiten? In gekuischte termen krijgt ge het volgende te lezen:

BEESTACHTIGHEID.

In den vollen, afschuwelijken, letterlijken zin gebruiken wij thans dit woord, nu wij 't bericht lezen van den Duitschen journalist Leonhard Adelt, die het besluit meldt van de communistische regeering te München, in den nacht, vóór dat zij tot val gebracht werd, genomen.

Niet alleen alle eigendommen werden bij dat besluit onteigend en bezit der natie verklaard, doch ook de vrou-

wen, gehuwd of ongehuwd werden bij dat besluit genationaliseerd.

Nimmer hadden wij kunnen denken, dat onze pen nog eenmaal zulke gruwbare schande zou moeten schrijven.

Voor eenigen tijd kwamen berichten uit Rusland, dat daar in een district door de bolsjewisten dergelijke maatregel was genomen en de bijzonderheden van de regeling dezer verdierlijking deden ons walgen van zoo onzegbare verwording.

Nu echter komt dergelijk bericht van veel naderbij, uit München, een stad van verfijnde beschaving, waar reeds de zonde jaren vóór den oorlog welig tierde.

Hoevele malen hebben wij geschreven, dat de vrouw in het christendom is opgeheven tot een ideaal, terwijl het moderne heidendom haar weder tot een voorwerp maakte.

Ziedaar nu het heidendom van het socialistische proletariaat, een heidendom dat zedelijk oneindig veel lager staat dan de Germanen vóór het christendom, veel lager dan diepgezonken negerstammen van Afrika.

En toch, deze vertrapping van alle goddelijke wet en alle menschelijk gevoel, wat is het anders dan wat de „leiders" hun volgelingen voortdurend hebben ingescherpt; wat is het anders dan het platte materialisme, consequent toegepast?

Straks, als het hier zoover ooit komen mocht, dan zal elke vrouw van eer zich natuurlijk dood vechten, vóór dat zij zich door het slijk liet sleuren. En elke man van eer zou zijn leven wagen voor iedere vrouw van eer.

Maar doet men niet beter zich thans de oogen uit te wrijven en bij 't begin van een mogelijke revolutie te gedenken, welke horden van menschelijke dieren zich op onze samenleving willen werpen?

En is het niet zaak dezen gruwel in zijn oorzaak aan te vatten, namelijk in de leer, dat alles stof is en dat de mensch op aarde is om zich zooveel mogelijk genot te verschaffen.

Dat materialisme is de doodsvijand van alle recht, van alle beschaving, van alles wat in den mensch streeft naar hooger.

Dat materialisme, dat *Troelstra* en *Wijnkoop* de arme massa ingieten, haalt alles wat goed, menschelijk, edel is, neer naar het slijk.

Ja, *Wijnkoop* niet te vergeten, de brasser.

Als heel het volk hongert, dan lezen wij, Dec. 1918, in het dagblad „De Tijd" over den gewonen, heel dood-gewonen jood Wijnkoop het volgende:

HOE DE NEDERLANDSCHE GEZANT DER SOVJET-REPUBLIEK DINEERT,

en, voegen wij er bij, den huichelaar speelt.

Men weet dat de heer David Wijnkoop zich in zijn dagblad „de Tribune" van 12 December j.l. heeft voorgesteld als de stille gezant der Russische sovjet-republiek. En men herinnert zich, dat hij tegen goed geld allerlei zaakjes voor die republiek in het geheim weet op te knappen, „omdat men — zooals hij schreef — in Holland geen eigenlijke vertegenwoordiging van de sovjet-republiek wil." Ook mag het bekend heeten, dat Wijnkoop de vraag: waarvoor hij de som van 60.000 gulden en andere bedragen uit Rusland ontving, beantwoordde met de wedervraag: „Dacht men dat mijn bemiddeling zonder geld kan geschieden?"

Inderdaad, de officieuse gezant der sovjets weet de waardigheid van de republiek, welke hij vertegenwoordigt, vorstelijk op te houden. Zoo bracht de heer Wijnkoop, in gezelschap van zijn Tweede Kamer-collega dr. W. van Ravesteijn, alsmede van den heer Robbers, ex-directeur eener socialistische coöperatieve vereeniging en eenige dames j.l. Zondag 22 December een bezoek aan Roermond. Of dit bezoek in verband stond met het voorkomen van verdere onthullingen in zake de socialistisch-bolsjewistische voorbereiding tot de revolutie in Zuid-Limburg, weten wij niet; maar we weten wel, dat Wijnkoop met zijn gevolg van dames en heeren zich in hotel Houben een voor dezen distributietijd prinselijken maaltijd liet voorzetten, zonderling passend bij den tekst van Wijnkoop's ophitsende honger-redevoering in het Nederlandsche Parlement, toen hij daar met veel pathos uitriep:

(Handelingen blz. 361):

„Ik weet heel goed, dat het tot een dergelijke diepte van ellende is gekomen in dit land, dat het inderdaad begrijpelijk is, dat men over niets en niets anders spreekt dan over datgene wat men ten eten krijgt, de maagquaestie."

Ziehier het wel-geschotelde menu, dat niet te min was om de persoonlijke „maagkwestie" van den heer Wijnkoop c.s. op te lossen:

Zeeuwsche oesters.
Schildpadsoep.
Tong met botersaus.
Jonge patrijzen à la Metternich.
Selderijsaus.
Reebok ruggestuk.
Ooftmoes. Nagerecht.

Wat zegt men van den aldus schraalhanzenden gezant der sovjet-republiek? Terwijl hij in het parlement onder veel lawaai van bolsjewistische rethorica den distributie-minister aanklaagt als de oorzaak der honger-ellende en hem in staat van beschuldiging wil doen stellen, laat hij zijn volksvrienden, die hem op de galerij plegen toe te juichen, watertanden naar zijn kostelijke maaltijden. Hij kent immers de wijze en den tekst van Heine's liedje:

„Ick kenne die Weise, ik kenne den Text
Ich kenne auch den Verfasser,
Sie tranken heimlich den Wein
Und predigten öffentlich Wasser."

De tekst van zijn honger-preek in het parlement gold het water, maar voor zich-zelven weten de heer Wijnkoop en zijn vrienden de „maagkwestie" wel met een goed wijntje te besproeien.

„Het geld is ervoor disponibel", zei Janus Tulp.

Nu weer de vraag: wat hebben *de joden* met deze goddeloosheden te maken? De joden? Dat is hier ook een vraag.

Jood Heine zingt zijn wulpschen zang; jood Wijnkoop, de maagverzorger zet het socialistisch stelsel nog verder door dan Kleerekooper en in alle landen volgen vele socialistische joden Samuel den jood Trotzky, die op het punt van het zesde gebod met zijn wetten heel het oude heidendom in de schaduw laat.

Wie durft nu nog de vraag als vraag stellen, wat hebben de joden met deze goddeloosheid te maken?

Zij zijn de voorvechters van deze onmenschelijke afschuwelijkheden der dieren-moraal.

Wij nemen het:

Zevende Gebod:

„GIJ ZULT NIET STELEN".

Tiende Gebod:

„GIJ ZULT NIET BEGEEREN, HETGEEN UW NAASTEN TOEBEHOORT".

Dit zevende en dit tiende gebod gebieden iederen mensch de deugd der rechtvaardigheid te beoefenen, waardoor men aan ieder het zijne geeft, waarop hij *recht heeft*. Nooit — in geen enkel tijdperk van 's menschen bestaan — is er stelsel geweest met aanhangers die zoo plomp-brutaal weg het hebben aangelegd op de vernietiging ook van deze geboden, als in onze dagen het socialisme-bolsjewisme met zijne volgelingen. En toch!.... „waar het bolsjewisme zich vrijelijk kan ontplooien, daar schept

het een hemel op aarde". *Jawel* .... een paradijs, waarin volgens de eigen woorden van dezelfde schrijfster 1) „matelooze begeerlijkheid, individualistische, roofzuchtige en anarchistische lasten ...." maar hoor haar schoone verontschuldigingen: „dat komt, omdat de arbeidende klassen zich nog niet bevrijd „hebben van de gebreken van de oude roofzuchtige maatschappij." *Jawel* .... daarom, zoo zegt de jood Trotzky, „laten de werklieden de bourgeoisie toch tusschen den nijptang nemen." *Jawel* .... zoo kunnen op heel gemakkelijke wijze de millioenen rollen in schagger-zakken ook van ...: jood Wijnkoop zal wel zeggen, wat er mee gedaan kan worden.

En *de arbeiders*, gewezen Christenen?! zij laten zich als willooze werktuigen leiden, helpen mee om het zevende en het tiende gebod te schrappen op bevel van die socialisten-bolsjewisten, waarvan „een groot deel gewetenlooze schurken zijn" en jood er bij; *de arbeiders*, die te midden van hun opgezweepte en razende hartstochten niet meer hooren, hoe ook zij door die joden evengoed als de bourgeoisie voor „goi" worden uitgescholden, wie zij, als de beurt komt, vrij mogen uitplunderen; *de arbeiders*, die ook nù nog niet hun bewijstzijn schijnen teruggekregen te hebben „nu in Petersburg, na de opheffing der arbeiders-mobilisatie de elf-uren-arbeids-tijd is ingevoerd — de laatste berichten spreken van twaalf uren, ook des Zondags — om in de behoeften van het land en van het leger te voorzien"; *terwijl in andere niet socialistische-bolsjewistische landen den arbeiders een acht-uren-arbeidsdag met alle voorzorgen nog daarbij, worden gewaarborgd.*

Nu zegt Trotzky „dat zal allemaal beter worden, als gij de bourgeoisie maar tusschen de nijptang houdt". Arbeiders! Arbeiders! .... hoort eens, wat het Brusselsche Nieuws van den Dag 2) zonder tegenspraak heeft medegedeeld in de maand Januari 1914:

VROEGER EN NU.

„Een socialistische leider uit Borinage, volksvertegen- „woordiger, klaagt in een dagblad over het gebrek aan „vertrouwen, dat in zijn partij heerscht. Wij vervullen ge- „wetensvol onzen plicht, zegt de klager, wij leveren veel „werk af en toch worden wij verdacht. We worden in alles „en over alles beknibbeld; we moeten uiterst behendig zijn

---

1) Vrouw Roland-Holst in „De Nieuwe Tijd"; zie Studiën Juli 1919. Wij zeggen: Vrouw Roland-Holst, dit toch zal volgens haar wensch zijn, wijl dit woord weergeeft, wat zij verlangt: „gelijkheid" .... allemaal proletariërs.

2) Zie: „Zijn de socialisten volksbedriegers" blad. 5, enz. lees dit brochuurtje, waarvan de 7de druk is verschenen; 't kost slechts 12 cent.

„om de strikken te ontwijken, die ons gespannen worden. „Men bespiedt ons, men ziet alles na en zelfs verdenkt men „ons betrekkingen te hebben met andersdenkenden, aan wie „wij de partij verraden."

„Die socialistische volksvertegenwoordiger moet zich „niet verwonderen over die verdenkingen. Voor een twin„tigtal jaren liepen mannen met voeten door de schoenen „en het haar door de klak, steden en dorpen af om pro„paganda te maken voor de „partij der Verlossing". Die „havelooze kerels van vroeger, zijn nu dikke, vette heeren „geworden, die er fameus warmpjes in zitten en die hun „collectivistische gevoelens in den binnenzak gestoken heb„ben. De werklieden zijn natuurlijk verbaasd te zien, dat „dezen, die vroeger riepen, dat eigendom diefstal is, dat „iedere bezitter een uitbuiter is, nu zelf eigendommen heb„ben en dus zelf bezitters geworden zijn. Ook besluiten „de werklieden met te zeggen, dat een socialistische leider, „die zich zelf eerbiedigt, er bovenal van houdt in den vet„ten kaas der Coöperatieven en andere der roode inrich„tingen te geraken, of wel volksvertegenwoordiger te wor„den. Ja, ja, de tijden zijn veranderd en de menschen ook, „en zoo komt het, dat de werklieden geen vertrouwen meer „hebben in de lieden, die haar vroeger in het vuur joegen „tegen de kapitalisten, waarvan zij echter specimens ge„worden zijn."

Wat een rake schildering. Geen wonder, dat die socialistische schreeuwers, alle bezit, door erfenis verkregen, voor onwettig verklaren. Want met zulk een bewering, kunnen ze pakken, wat ze willen. Rusland! Rusland! wat geeft gij hier een bewijs. Lenin, de doodgewone Lenin, de bolsjewikist, laat uit Weenen en Berlijn de geleerdste professoren aanrukken om hem weer gezond te maken. Duitschland! Duitschland! wat haalt ge Rusland in. Immers Liebknecht gaat rustig zitten zijn decreten schrijven in de zalen, waaruit de Keizer verdreven is; en Weenen! Weenen! gij zijt een heilstad geworden, want uwe gewone officieren gaan fuiven in den hofburg, waaruit volgens een onzer hoofdbladen de schoonste kunstschatten verdwijnen.

Ja, ja, de kapitalistische wereld verdwijnt!!! Wel te verstaan, de rechtmatige bezitters worden gedwongen hun bezit over te storten in de groote zakken der socialistische raddraaiers. En het volk? Hoe of het volk er bij vaart?

Arbeiders, gij helpt het zevende en het tiende gebod uit de maatschappij verbannen, ziet ten minste nu ook in, tot wiens voordeel. En gij? Gij zult hongerlijden. Waart gij alleen-staande

menschen dan zou dit hongerlijden minder zijn, want gij zoudt verdiend loon hebben. Maar wat erg is? Als gij die gewetenlooze dieven op den troon zult geholpen hebben,.... och vrienden, dan zult ge 's morgens uitgaan om werk te zoeken en te verdienen brood voor uw gezin.... maar uw hand zal geen werk vinden. En als ge des avonds terugkeert, zult gij ontmoeten op den drempel van uw huis uw vrouw en kinderen schreiend van den bleeken honger.

Bewijzen hiervoor zijn legio in den lande, waar het zoo gegaan is door middel van de arbeiders.

Neen, geen zevende gebod roept de socialist-bolsjewiek. Zijn geluid is een echo op den ouden roep van het „oude volk": „handel".... de goi moet het maar kunnen.

De jood Trotzky, die nu zetelt in de hooge paleizen der vroegere heerschers, drukt het duidelijker en eerlijker uit: nijpen, nijpen, weer nijpen, want millioenen heb ik nog noodig. En de arbeiders? zij volbrengen het bevel en.... millioenen komen en millioenen gaan naar buiten-Rusland om ook daar het licht van dat gore socialisme-bolsjewisme te ontsteken. Kan men nog zeggen, dat Troelstra zich vergist, als hij uitschreeuwt: „dom volk" en klapt met de zweep?

Neen, wij roepen niet: „dom volk", maar wij zeggen vol medelijden: „arm volk"....

Genoeg woorden aangehaald: nu daden medegedeeld!

Gaarne.

Daden, waardoor de socialist-bolsjewist zijne woorden bevestigt en uitschreeuwt: weg met het zevende gebod.

In Dec. 1919 meldde de „Lok. Anz." „dat de Duitsche Arsolraden en andere socialistische corporaties sinds de revolutie ongeveer 1.800 millioen mark aan allerlei verordeningen hadden uitgegeven. In een aantal gevallen was dit geld zelfs niet verantwoord."

En bij de roode broeders in Zwitserland? Nov. 1919 lezen wij omtrent het beheer, door het roode gemeentebestuur te Zürich uitgeoefend. „Om wille van de gunst van den proletariër hebben de roode broeders het daar zóó ver weten te brengen, dat zij thans op zwart zaad zitten en niet eens meer de salarissen der gemeenteambtenaren kunnen uitbetalen. Op grond van de groote geldverspilling door het gemeentebestuur hadden de banken geweigerd, de stad een crediet te verleenen."

Zoo daar, zoo overal. In Oct. 1919 bereikt ons een bericht, dat mededeelt de kosten der radenregeering in Hongarije, het baggatelletje van.... $13^1/_2$ milliard kronen.

En was 't alleen nog maar verspilling! .... en werden er geen knoeierijen, zeg diefstallen, gepleegd. Maar op groote schaal zegt de „Vorwärts" heeft dit plaats gehad bij de spoor-

wegen in de directie Elberfeld. De bedragen, welke volgens den afgevaardigde Jansen in aanmerking komen, worden alleen op de stations Dusseldorf en Reichholz op 60 millioen mark per maand geschat. De omkoopgelden worden geraamd op 6 millioen mark per maand; zelfs leden van de door de spoorwegdirecties ingestelde commissie van onderzoek, hebben omkoopgeld ten bedrage van 2 millioen mark aangenomen. De Schieber hebben bepaalde belooningen vastgesteld. Een machinist krijgt 4 tot 5000 mark, een spoorwegassistent 50.000 mark voor een weggewerkte waggon."

Zoo de kopstukken zingen, zoo piepen de kleineren. Bij de gevechten in Berlijn, in Maart 1919, als er „talrijke beambten den spartacistenmannen in handen waren gevallen en de regeeringstroepen geen kwartier gaven, werd een gewapend spartacist standrechtelijk doodgeschoten, die 800.000 mark aan geroofde juweelen bij zich had."

Stelen en rooven is schering en inslag. Geen wonder, 't volgt uit hun stelsel. En men zou zeggen, hoog en laag loopen als in een wedstrijd. Zoo werd in Aug. 1919 Adolf Polani, beambte bij het Hongaarsche gezantschap te Weenen, gearresteerd, wegens verduistering van een kwart milliard kronen"; en „deed in Nov. 1919 de politie te Boedapest een onderzoek instellen naar de nalatenschap der gebroeders Szamwely, die, na de ineenstorting der radenregeering zelfmoord pleegden. Op verschillende banken vond men tot dusver volgens het „Hbld." onder hun eigen naam of onder valsche namen een gezamenlijk bedrag van 6.400 000 kronen.

„De strijd tegen het kapitalisme!!" voegt de berichtgever er bij. Leugen-dieven levert het socialistisch-bolsjewisme, zooals er nooit, nooit vertoond is.

Wat moet het toch een gelukstaat (!) wezen, waarin men geen minuut zeker is, noch van zijn leven, noch van zijn rechtmatig verkregen goed.

Hoe schuinsch of de zegeningen (!) der revolutie in Berlijn waren, zegt u het volgende bericht, Juli 1919.

„Op een reclamezuil te Berlijn kon men deze week op een enkelen dag de volgende justitieele aankondigingen vinden.

Een hooge belooning voor hem, die aanwijzingen kan geven over een van het station te Stettin gestolen rijtuig, met twee paarden bespannen; 3000 Mk. belooning bij arrestatie van de daders of voor opheldering in zake den moord op den 75-jarigen Guhdor; de dader heeft geld, kleedingstukken en bedden gestolen; 5.000 Mk. belooning voor den „vinder" van een paarlen-collier; 1000 Mk. belooning voor den terugbrenger van 2 gestolen paarden;

3000 Mk. belooning voor hem, die een waardevol Perzisch tapijt terugbezorgt, gestolen uit een hotel; 12.600 Mk. belooning voor de terugbezorging van 5000 L. cognac ter waarde van 250.000 mark, die door onbevoegden aan het station zijn afgehaald.

Dit alles op één dag.

Daarbij zijn, zoo voegt de „*Hamb. Corr.*" aan bovenstaande lijst toe, nog niet gerekend de vele diefstallen, inbraken en beroovingen, die nooit aan het licht komen.

Stelt men zich dan verder de dikwijls hobbelige, slecht onderhouden straten voor, de geheel verwaarloosde brievenbussen, de gebroken, stoffige of niet meer te te lezen straatnamen, de wegens het kolengebrek of door de vele stakingen noodzakelijk geworden beperkte verlichting, kortom het geheele verwaarloosde Berlijn, dan krijgt men een plastisch beeld, hoe uit de moderne, heldere en veilige stad van vroeger nu een broeinest van dieven, inbrekers, spelers en smokkelaars geworden is. De politie heeft niets meer te zeggen, zij kan het trouwens ook niet, want de vandaag gearresteerde inbreker, kan morgen wel lid zijn van een „hoogmogende" volzugs- of centrale raad.

De arbeider heeft werk genoeg, maar — hij moet stemmen van den ochtend tot den avond, van 's Maandags tot Zaterdags, en wanneer het toevallig geen verkiezing is voor een of anderen „raad", dan moet hij vast en zeker ergens naar een vergadering, hetzij tot bescherming van de „democratische vrijheid", hetzij tot opstelling van nieuwe loontarieven of tot proclameering van een nieuwe, natuurlijk geen „politieke" staking.

„Es ist eine Lust zu leben", besluit het blad. „Jawohl."

Ja 't is een lust om er te leven. Waar? In de socialistisch-bolsjewistische wereld. Je hebt er geen zevende gebod te onderhouden.... als je namelijk bij die bende hoort. Maar als je er niet bij hoort d.w.z. als je christen wil blijven? Dat zullen we later zien. Maar als je er wel bij hoort, bij die dieven-bende, dan.... hoor, wat Dr. van Dieren zegt op bladz. 180 1). „De heer Hoogendijk 2) zal binnenkort in het openbaar optreden ten einde zijne landgenooten, naar hij hoopt, voor goed de oogen te openen voor het gevaar, dat de bolsjewieken (óók *zijns* inziens: *onvervalschte* socialisten, socialisten metterdaad) voor de maat-

---

1) „De Waanzinnige Wereld" door E. van Dieren, Arts.
Lezer, koop en lees dat boek! —

2) De heer Hoogendijk, waarnemend gezant in Rusland tot een interviewer van de N. R. Ct. Dit interview is te vinden bladz. 12 in: „Zijn de socialisten volksbedriegers". —

schappij opleveren. Onder bolsjewieken is van productie geen sprake alleen van consumptie [opmaken met a.w.]; de socialistische leiders verkeeren in Rusland allemaal in zeer goeden doen; zij zijn er schitterend in geslaagd — naar het gebod van Marx — „de eigenaars te onteigenen", beter gezegd: de vroegere bezitters te berooven, echter niet ten algemeenen nutte maar wel ten eigen bate; zij zelven leven er, evenals de hen beschermende roode garden heel goed van; de rest van de bevolking lijdt honger; kortom de toestand in Rusland gelijkt precies op dien te Munster onder de regeering van Jan van Leiden, den zoogenaamden communist. Maar lezer, toen in ééne stad, nu in een groot gedeelte van Europa, en

Zeg nu nog, dat het zevende gebod door de socialisten niet in den afgrond is geworpen en dat hun moraal omtrent het zevende gebod niet is een

DIERENMORAAL.

Naschrift.

5 Jan. 1919 las ik een bericht uit Bazel, waarin werd medegedeeld, dat de waarde der sinds de revolutie in Duitschland uit de keizerlijke paleizen gestolen voorwerpen, door de administratie der paleizen op 7.000.000 mark geschat is.

In Dec. 1919 verweet het sociaal-democratische raadslid Kleerekooper aan den communist Lisser, dat hij trachtte van de hand te doen diamanten ter waarde van circa $1^1/_2$ ton gouds.... Wijnkoop scheen er liefst over te zwijgen. Maar de Tribune schrijft er een relaas over en vraagt er in: „Erkennen wij het recht der sovjet-regeering om alle voorwerpen van luxe in beslag te nemen of niet?"

't Is alsof de Tribune wil zeggen: dat is toch zoo natuurlijk mogelijk, dat is voor ons socialisten geen diefstal; die diamanten hebben maar aan den Russischen Tsaar behoord. Een grootblad voegt er dan zijn woordje bij en eindigt: „De Russische bolsjewiek en de Nederlandsche communist, het is dief en diefjesmaat."

EN DE JODEN?

De joden?!

De „officieele rapporten" 1) enz. zeggen over de resultaten van het socialistisch-bolsjewisme: „Alle handel werd verlamd, alle winkels gesloten. Joden werden de bezitters der meeste zakenhuizen en afgrijselijke tooneelen van verhongering waren in de landprovincies aan de orde van den dag. Liever dan hen te zien sterven, deden de boeren hun kinderen den dood aan. In een

---

1) A. P. L. v. d. Sanden in zijn officieele rapporten enz. bladz. 10 en 11.

dorp aan de Dwina niet ver van Schlusselberg hing een moeder drie harer kinderen op. En de jood? Wat kan hem 't schelen? Immers.

Wladimir Iwanof 1) zegt: „nu, bij het heerschend bolsjewisme, zijn de meeste aanvoerders joden" — Verder 2): „De millioenen begonnen te vloeien en in alle deelen der stad Petersburg doken obscure joodsche figuren op, die propaganda maakten voor hun leer. En wat de schrijver later zegt op bladz. 20 en volgende, grenst aan het ongelooflijke 3)...

Toch zegt v. d. Sanden, dat het brochuurtje van den Russischen schrijver volkomen overeenstemt met de Engelsche rapporten.

Maar *in ons land* zijn er toch zoodanige niet. Wat? Hoe? Och kom.... Wijnkoop en consorten moesten er niet zijn.

Wij eindigen met het zevende gebod.

Wie na aandachtig lezen, nù nòg een socialistische maatschappij met vreugde tegemoetziet, moet van aanleg wel een dief in quadraat zijn. Geen wonder, dat een landweer, ontworsteld aan het socialistisch slavenjuk, het kort maakt met de gewezen heilaanbrengers.

Ten laatste nog het:

ACHTSTE GEBOD.

„GIJ ZULT GEEN VALSCHE GETUIGENIS GEVEN."

Dit achtste gebod verplicht den christen waarheid te spreken; als mede te zorgen voor de eer en den goeden naam van zich zelven en van anderen.

Wie uitgaat van het socialistisch beginsel lacht hiermede, zoo dikwijls dit in zijn kraam te pas komt; wat dan ook door de praktijk bewezen wordt. Mocht zich nog eenmaal een geschikte gelegenheid voordoen, zoo hopen wij een brochuurtje aan te bieden, waarin enkel feiten worden vermeld, waardoor de socialisten hun standpunt tegenover dit gebod in het daglicht stellen.

Hier halen we slechts *één* getuigenis aan. Het staat te lezen op bladz. 5 van „De waanzinnige wereld". 4) „In 1909 heb ik

---

1) Wladimir Iwanof: „Het bolsjewisme en de joden" — bladz. 6.

2) Wladimir Iwanof: „Het bolsjewisme en de joden" — bladz. 9.

3) Zoo op bladz. 31. De kapitalisten en de gegoede ontwikkelde stand, die poogden met hun kapitalen Rusland industrieel en oeconomisch op te werken, en daardoor aan den werkman een bestaan verschaften, werden tot bedelaars gemaakt en omgekeerd werden in de eerste plaats vieze, in lompen gestoken, gewetenlooze joden, matrozen en strafgevangenen millionair"...

4) De lezer worde nogmaals gewezen op de belangrijkheid van dit boek, geschreven door Dr. van Dieren. Wie zal zich er over verwonderen, dat de socialisten aan het schelden raken, bij het lezen van dit werk. De socialisten!!....

dezen gang van zaken voorspeld in een boek, getiteld: „het socialistisch gevaar, een bijdrage tot *de kennis der besmettelijke zielsziekte.*" Het spreekt van zelf, dat dit boek reeds alleen door zijn titel, maar nog meer door zijn inhoud, de heftige verontwaardiging der socialisten opwekte; deze uitte zich, zooals ik in de voorrede voorspeld had; in hunne tijdschriften, dus daar waar zoo mogelijk de grondige bestrijding had kunnen plaats vinden — werd ik genegeerd; in hunne kranten werden de lezers, zooals altijd afgescheept met verdraaide beweringen en met halve waarheden die even erg kunnen zijn als dubbele leugens; ja, de brutaliteit ging zelfs zoo ver, dat de Redactie van „het Volk" een door mij sterk afgekeurde wensch van Mevr. Roland Holst op mijne rekening dorst te zetten! Van den werkelijken inhoud van mijn boek werden de *bewuste* arbeiders onkundig gelaten; wél werd hun medegedeeld, dat er een „steenkoleziel" in mij huist en dat het vergift is doorgedrongen tot in de toppen van mijn vingers"; óók....

Genoeg, zoo hier, zoo overal.... En nu *de joden?* Slechts één staaltje, uit Boedapest 1 Maart 1920, door zijn correspondent aan de Maasbode gezonden. Een gedeelte volge hier.

> Voor bijna alle sprookjes betreffende den witten terreur kan men één bron aanwijzen: het joodsche hazenhart. Als men 's middags om 2 uur in den Othon-club der journalisten komt, vindt men daar een paar honderd jonge joodsche journalisten, die niets anders te doen hebben dan voor de regeering onaangename incidenten en voorvallen, uit „te broeden". De buitenlandsche journalist wordt in dit lokaal zoo veelzijdig bewerkt en van zooveel interessant materiaal voorzien, dat hij geheele artikelenreeksen zou kunnen schrijven zonder de Othonclub te verlaten.
>
> Leest men de hoofdartikelen der dertig zich in joodsche handen bevindende bladen, dan vraagt men zich onwillekeurig af: waarom is hier nergens een spoor te vinden, van hetgeen diezelfde journalisten toch vertelden?
>
> Tot den intocht van het leger van Horthy kwam de destructive geest van deze menschen in de bladen duidelijk tot uiting; sindsdien echter is het devies in Hongarije: „Elk woord onderdrukken, dat tegen het vaderland geschreven wordt." Schrijven mogen zij het dus niet, overgelukkig zijn zij evenwel als zij den buitenlandschen journalisten de gruwelen kunnen vertellen, opdat de geheele wereld er kennis van neme. En welke zijn die gruwelen? Dat de joden het gemartelde Hongarije niet weder in hun macht kunnen krijgen. Voor hen beteekent het christendom de terreur. Alles zouden zij verdragen: vreemde heerschappij en ver-

brokkeling maar dat eene: de overwinning der christelijke moraal, niet.

De censuur in Hongarije is om bovenvermelde motieven tamelijk scherp. In het westen zou een beknotting der pers, zooals dat nu in Hongarije geschiedt, als een knechting der openbare meening beschouwd worden. Maar welke Hollander of Engelschman of Deen, om van de chauvinistische nieuwe staten nog niet eens te spreken, zou er toe komen om tegen zijn vaderland een dergelijken woelarbeid, een dergelijke ondermijning der maatschappelijke orde te ondernemen als nu door de Hongaarsche joodsche pers volvoerd wordt? enz.

Wij vragen, waarom deze heele kliek tot rust van het gemeentebest niet achter slot en grendel gezet? Tot deze uitroep komt ge dan vooral, als ge hoort dat 19 Maart 1920 de minister-president in de nationale vergadering van Hongarije durfde mededeelen: „dat bij de groote bolsjewistische omwenteling 99 percent joden betrokken waren".

Wij sluiten onze lijst met inlichtingen omtrent stelsel, woorden en daden der socialisten tegenover het christendom en eindigen onze brochure met een naschrift, waarin we nog korte woorden zullen wijden aan den socialistischen heilstaat, en eenige reden aangeven, waarom in Rusland het soc.-bolsjewisme dat anders zoo godsdienstig volk tot zoo'n algemeene revolutie brengen kon.

NASCHRIFT.

HEILSTAAT! VAN DE SOCIALISTEN?

I.

DE WERELDTOESTAND, DIE VOLGT UIT DE TOEPASSING DER SOCIALISTISCHE BEGINSELEN.

Wat het socialisme al niet belooft.

Lezer, de beloften zijn zoo groot en zoo veelvoudig, dat, als de helft ook maar in vervulling zou gaan, het verloren Paradijs weer zou teruggekregen zijn. Dan zou er nooit een vuiltje aan de lucht wezen.

Hoor wat het belooft en! . . . . zie wat het geeft!!!

Het belooft:

VRIJHEID — GELIJKHEID — BROEDERSCHAP!

Vrijheid! — zegt het tot de scharen, ook ten opzichte van den *godsdienst* . . . .

Maar, wat geeft het? . . . . het ontneemt aan de scharen *God* . . . . en geeft ervoor in de plaats: de *natuur* en den *mensch* . . . . het ontneemt „bijbel en geschiedenis" en geeft ervoor in de plaats: „*mannen*, die zich verdienstelijk hebben gemaakt met betrekking tot de *stoffelijke* welvaart". Met die mannen dus maar de eeuwigheid in.

Het socialisme belooft vrijheid . . . . *vrede* . . . .

Maar . . . . vrede is de rust der orde . . . . en het socialisme geeft wanorde, want het predikt revolutie en geeft die ook, ... „waarbij vergeleken de commune van Parijs slechts een klein voorpostengevecht is", zegt Bebel — En waar het eenmaal tyran zal zijn, daar zal de poging om tot het recht te komen, in bloed gesmoord worden!!

Zoo moet het nu, zoo *zal* het in de toekomst zijn.

Het socialisme belooft: — vrijheid en *welvaart en bloeiende zaken;* —

Maar het geeft, in plaats van bloeiende zaken, ... stilstand in industrie, handel, scheepvaart, handwerken, enz. enz. . . . waarmede dan de welvaart is heengevlogen.

Het socialisme belooft vrijheid en *overvloed;* —

Maar het geeft van honger-rammelende geraamten van een menschenmassa, maar ook met weelderige . . . . kopstukken, die à la Wijnkoop leven.

Het socialisme belooft vrijheid en *ware genoegens;* —

Maar het genoegen, dat het geeft, is de laagste verdierlijking van den mensch, zooals geen heidendom ooit heeft gezien, zoodat men terecht spreekt van „dieren-moraal"!

Het socialisme belooft vrijheid en . . . . *weinig arbeid.*

Maar in Februari 1920 kwam er een bericht uit Rusland, dat een socialistisch-bolsjewistisch dictator aan de boeren commandeerde: „7 dagen per week arbeiden en . . . . 12 uur per dag". Arbeiders . . . . arbeiders!!! en dezulken helpt gij op den troon! wat mooie resultaten der toepassing van de socialistische beginselen!

Het socialisme belooft vrijheid en . . . . *ontwikkeling,* en zoo'n ontwikkeling, dat ieder zijn weg, d.i. den waren weg zou weten!! . . . .

Ja . . . „de wetten Gods aan flarden scheuren", schreef een Engelsch schrijver, en in de plaats van die wetten geven de hoogste tyrannie. Zoo moeten inwoners van Neisse in Duitschland het aanschouwen, dat op de planken van het tooneel de spot gedreven wordt met wat voor hen het heiligst is.

Het socialisme belooft vrijheid en . . . . ontwikkeling, een ontwikkeling, die zoo lang duurt, dat de mensch heelemaal uit zijn menschelijk *zijn* gerukt is.

Hoor maar naar den gewezen bolsjewiek Soboleff: Hij had er genoeg van en verklaarde, dat de gruwelen gepaard gaande met eene voortdurende prikkeling tot terreur en bloeddorst, op het Russische volk een hypnotiseerenden invloed uitoefenen, zoodat dit op het oogenblik tot geen reactie in staat is. Voor Dzerjinsky, den misdadiger van vroeger, nu bolsjewiek, was 't gemakkelijk de oude pijnbanken weer in te stellen, zelfs tot electrische stoelen in de gevangenis toe.

Waarlijk een Paradijs van ontwikkeling en van vrijheid!

Vrijheid? .... zoo vrij als een muschje in het mulle zand, zoo zal ieder mensch ....

Ja .... en den 4den Februari 1920 waren er in Siberië nog wel 200.000 Bulgaren, die gebrek hadden „aan voedsel en aan kleeren en gekweld werden door besmettelijke zenuwziekten, en moreele wrakken waren”.

Vrijheid? .... vrij van administratie! Hoe fijn!! Je wordt eenvoudig van alles beroofd; de socialisten-bolsjewiek zullen alles voor jou administreeren ....

Administreeren? Ja, voor de eerste helft van het loopende fiscale jaar in het Russische Rijk 36.000.000.000 gulden te kort. Daarom — al je geld en goed, juweelen en kostbaarheden maar hier bij ons .... Lezer! geen oudheid heeft zoo'n tyrannie te aanschouwen gegeven. De vandalen waren er kinderen bij .... Een arme jood Trotsky en tutti quanti .... met Wijnkoop in den sleep, beschikken over schatten, die niet te meten zijn.

Enz. enz. enz. enz. enz. ....!

Is dat geen mooie vrijheid???

En even mooi is hun beloofde *gelijkheid* ....

Gelijkheid!? ....

De socialistische herschenschimmen beloven een heilstaat, waarin allen gelijk zijn, — waarin allemaal moeten arbeiden, — waarin korte duur van arbeid is voor ieder, — waarin alle leelijke werken beurtelings verricht moeten worden, — enz. enz. enz. enz. enz. ...,.

Gelijkheid? .... De jood-socialist Trotsky zetelt in de paleizen der Russische Keizers! .... en de doodgewone Lenin doet wat koningen en vorsten zich niet konden veroorloven!... en Bela Kun in Hongarije stond, plassend in menschenbloed (hoeveel maanden ook weer?) zijn bevelen aan zijn trawanten uit te deelen, totdat het volk woedend opstond en hij door de vlucht zich redden moest en nu in de gevangenis zijne misdaden overwegen kan! .... en Friedrich en consorten, zitten lekker in oude „vorsten”-paleizen! .... en in Weenen fuiven de socialisten in de woningen der Oostenrijksche Keizers en stelen er naar welbehagen, zooals de couranten ons bericht hebben!... en in België azen ze, de socialistische kopstukken, op de vette baantjes, zooals van der Velde! .... en in ons land „het landje van slappe reactie“ (volgens Lenin)!?.... Troelstra, Wijnkoop, Kleerekooper schreeuwen en schreeuwen, om niet te laten merken, dat het hun om een kamerzetel, en, zoo 't kan, om nog hooger posten te doen is! ....

Gelijkheid?.... de werken gelijkelijk verdeeld worden?...
Allemaal!?.... Zet Suze eens aan de waschtobbe! je zult wat hooren! Met allerlei foefjes verwijzen ze dat naar het rijk der onmogelijkheden.

En toch, toch slikken het de arbeiders. Zegt Lenin, die door middel van zulke arbeiders den troon beklommen heeft, niet raak: „onder de 100 bolsjewiki vindt men 1 idealist, 29 misdadigers en 70 stomkoppen?" (Stud. 1920 bladz. 162).

Gelijkheid? .... beurtelings verrichten de leelijke, onaangename werken? ....

Maar Vrouw („de oude Vrouw") Catharina Brestkowsky! „waanzinnig wordt zij in Rusland toegejuicht", zegt Mevrouw Narishkina, dochter van een vroegeren minister Witte, maar voegt er bij: „Jamais Souveraine n'a eu d'allures plus hautaines" ...

Mooie vrijheid!.... Mooie gelijkheid!,...

En hoe mooi zal dan de *broederschap* zijn?....

Het socialistisch paradijs met zijn broederschap!!!

Ik heb gezocht en zoek nog.... en wat ik tot nog toe gevonden heb?....

Wat Troelstra, als redenaar, den 22sten Febr. 1920 in een vergadering van spoorwegpersoneel ter gelegenheid van het 20.000ste lid gezegd heeft van de kopstukken van een zekere partij in het socialisme: „zij laten zich niets aan de arbeidersbelangen gelegen liggen, zij zijn politieke avonturiers."

Ik heb gevonden:

Kopstukken, gewetenlooze avonturiers, raddraaiers....

En daarnaast een massa....

Wij eindigen en herhalen:

„Arm volk!"

En nu

II.

Hoe is het volk *in Rusland* zoo ver gekomen, dat zij de vroeger zoo kinderlijke vereerders van Vadertje Czaar.... zich zoover hebben laten meeslepen, dat zij zulke gelukzoekers in alles hebben gevolgd en daarbij nog groot gemaakt?..., de vorsten hebben laten vermoorden of verjagen?.... het land laten bestelen?.... de bezittersklasse laten uitplunderen?.... de niet-socialisten laten martelen?.... de millioenen laten rammelen van den honger?.... ontelbaren laten omkomen in gevangenissen of in gebrek aan alles?....

Hoe is dat volk zoover gekomen?....

De beste oplossing vind ik geteekend in de beschrijving van iemand, die tien jaren lang in Rusland heeft gewoond als handelsman en die in 1918 zijne ondervindingen heeft neergeschreven in achttien artikelen in een onzer hoofdbladen.

Uit al die artikelen neem ik een paar zinnetjes:

a. *Gebrek aan ware godsdienstovertuiging:* „Dat de Rus met al zijn godsdienstzin een groot deel der overtuiging mist, die kenteekenend is bij ons katholieken, is waar en heb ik vaak ondervonden", zegt de schrijver.

b. *Een slavennatuur*, die alleen tevreden is als ze geregeerd wordt door vrees voor geweld, en die geen vrijheid in den echten zin des woords weet te gebruiken: „Een paar voorbeelden, hoe het Russisch volk zich het best gevoelt in dienstbaren staat. „Ik hield in mijn gezin een Russisch dienstmeisje, en hoe wij ons beijverden met onze West-Europeesche begrippen, om zoo'n meisje goed te voeden en te zorgen voor goede ligging, het was ons niet mogelijk een dienstmeisje te houden. En wat antwoordden mij mijne Russische vrienden, als ik mij op dit punt bij hen beklaagde? Geef ze zwart brood te eten, laat ze op den grond slapen en geef ze af en toe eene flinke rammeling en ge zult eene trouwe, eerlijke dienstbode hebben. Ik zou haast denken, dat onze Hollandsche dames dit niet zouden willen gelooven, doch het is zoo en niet anders. Rijd met een Esunhik (huurkoetsier) in Rusland en vraag hem beleefd als ge haast hebt, iets sneller te rijden, hij zal u uitlachen en hij zal nog langzamer beginnen. Zegt men echter: „Luie ezel, als je niet voortmaakt, zal ik je straks met mijn stok eene flinke rammeling geven," dan komt zijn slavische aard boven en hij gaat rennen.

c. En dan *de toestand, waarin het volk gebracht is.* We hoorden reeds Soboleff verklaren, dat de gruwelen gepaard gaande met eene voortdurende prikkeling tot terreur en bloeddorst op het Russische volk eenen hypnotiseerenden invloed hebben uitgeoefend, zoodat het op dit oogenblik tot geen reactie in staat is.

Ziedaar naar mijne meening de diepe grond van alles.

En nu

III.

Tegenover dien *hellestaat* die niets anders zal zijn dan de verdierlijking van het menschdom staat en verheft zich

het heerlijk christendom in zijn gouden glans, waarin te vinden zijn:

de ware vrijheid,

de ware gelijkheid,
de ware broederschap.

Om kort te gaan, neem ik over (en besluit daarmee mijn brochure) wat ik met Kerstmis las in het „Geldersch Volksblad" geschreven door R. S.

HEILSTAAT!

„Wie den waren heilstaat verlangt, hij ga op naar Bethlehem, naar den beloofden, verwachten en verschenen Messias. Immers, zijn komst is blijdschap voor allen zonder uitzondering. (Vrijheid, gelijkheid, broederschap.)

Maar „de eerste zij als de laatste; de laatste als de eerste". Zoo gaat van daar uit en wel van daar uit alleen, de redding van heel de wereld, en van ieder afzonderlijk, de herstelling van het aardsche paradijs.

Bijgevolg geen klassenstrijd

Alle rangen en alle standen trekt op, komt en ziet.

Gij, die door dwazen praat U hebt laten aangorden tot dien strijd, door Paus Leo in zijn „Rerum Novarum" onnatuurlijk genoemd, komt en ziet en leert hoe de Schepper van die natuur, zich vereenigend met haar, om door die vereeniging haar te herstellen en gelukkig te maken, heel den bouw van uwe gedachten heeft omvergerukt. Want Hij, de Allerhoogste, wilde daarom zijn de Allerlaagste.

Weshalve „Gloria in Excelsis" naar omhoog, voor Hem persoonlijk; maar „Vrede" naar omlaag voor Zijn menschenkinderen, daarom gekozen een plaats, dat uur, die omgeving, waarvoor de diepste zelfverloochening nog zou terugschrikken.

Geen klassenstrijd!

Paus Leo's woord: „armoede is geen schande" ontleent daar zijn hechten grondslag; want het heele bezit is nog geen stroohalm, slechts een paar lompen, waarbij als weelde afsteekt de warme adem van het redeloos vee.

„Handenarbeid levert geen oneer op" — zegt Leo XIII — had toen reeds zijn hoog beslag gekregen, doordat de hoogste Bewaker in zijn hand het teeken van handwerk droeg. Zijn woord: De mensch is geschapen voor onvergankelijke goederen; het bezit op zichzelf is *niet*, maar het *rechtmatig* gebruik van aardsche goederen is van invloed .... „rijkdom is niet bevorderlijk, eer schadelijk voor het eeuwig leven", licht hoog daar op in voorbeeldige daad. Daar wordt het *practisch* onderricht naar de rij der Tien Geboden en der Acht zaligheden gegeven aan allen.

Neen, geen klassenstrijd!

Daar is *die* strijd voor altijd en voor alles veroordeeld, verworpen!

Daar hoort de kapitalist: „Zalig de Armen van geest". — „Bemint uw Naasten als U zelven".

Daar ziet de Arme naast zijn les, ook zijne opbeuring: „Gij zult niet stelen". — „Zalig die hongeren en dorsten".

Daar ontwaart de werkman zich niet teruggestooten naar den laagsten rang, want in de voorste rij knielt de H. Jozef, de timmerman. „Zalig zij die weenen".

Daar wordt de Wijze, de Geleerde in toom gehouden als de hoovaardij hem toewenkt en aanlokt; wijl hij in daden hoort verkondigen: „leer van mij, dat Ik nederig van harte ben".... „Ik weersta den hoovaardige."

Geen klassenstrijd. Geen heilstaat bijgevolg, zooals het dwalend, het slechtste deel der menschheid wil, de voormannen van de leer, die op bolsjewisme uitloopt en dood en verderf brengt aan zijn evenmensch.

Maar allen opwaarts in den geest naar Bethlehem, het voorhoofd, zooals Mozes dat zeide, geteekend met de Tien Geboden; de Acht Zaligheden in het hart. Ja opwaarts naar Hem in broederlijke liefde, die om wille van ons onze Broeder geworden is.

En vandaar zal terugkeeren:

de Patroon, bewust van het woord van Paus Leo, en geen zorgeloosheid, geen verwaarloozing tegenover zijn werknemers, zal bij hem in een koud hart wonen; maar warmte en medeleven zal bij hem in daden zichtbaar worden;

de Arme; neergelaten zal zijn eertijds ballende vuist zijn; haat zal in liefde veranderd wezen;

de Werkman; begeerig-zijn, onrechtmatig begeerig naar de goederen van zijn evennaaste, zal plaats gemaakt hebben voor tevreden-zijn, met fierheid op zijn recht, maar ook bewustheid van plicht;

de Wijze, gedronken hebbende uit die bron der Wijsheid, zal hij, ook den onwetenden medebroeder in broederlijke liefde beminnen.

„Omnia instaurare in Christo." Zoo is alleen bij Christus heil. Alleen bij Hem is de bron, die den dorst der menschheid lesschen kan. Alleen bij Hem is te vinden herstel voor het doodzieke menschdom.

Naar Hem dus allen opwaarts, allen zonder uitzondering: en Isaia's woord: „de wolf zal zich naast het lam legeren" zal werkelijkheid worden. De vrede en daarmede de ware heilstaat zal gekomen zijn.

Hiermee wilde ik sluiten, toen de kranten mij 't verslag brachten van de obstructie der socialisten, bij de bespreking der anti-revolutiewet: daarom nog 'n kleine opmerking.

De soc.-bolsjewisten, wier oog in de verte altijd de revolutie ziet dagen, wier oor suist van gewaande revolutieklanken en wier neus de kruitdamp der revolutie maar niet kan kwijtraken ..... zullen na het lezen van dit geschrift stampvoeten en hun lieflijke klanken laten hooren, waarvan de zachtst gesprokene de echo zullen zijn van het fraais, dat Duys 1 Juni 1920 in de Kamers richtte tot den president, als Duys zijn schrik openbaarde voor de op-handen-zijnde anti-revolutiewet;

> De heer Duys (s.d.a.p.) noemt dit ontwerp vunzig en vies, het riekt naar Rolduc, Warmond en Rijsenburg. (Gelach). Spr. begrijpt niet, dat een vrijzinnig man als de president door de clericalen zich laat gebruiken voor dergelijk vunzig werk om dit ontwerp op de agenda te plaatsen.
>
> Het teekent wel de decadentie der vrijzinnigen, dat een vrijzinnig president zich voor dergelijk werk laat vinden. Als spr. nog eens kamerpresident werd en hem werd zoo iets gevraagd, dan zou hij zeggen: Stikt, ik ga liever heen, dan zulk een werk voor jullie te doen.
>
> De voorzitter: Ik heb met niemand ruggespraak gehouden en zal bovendien zelf weten wat ik doe. Ik zal mij ook niet verdedigen tegenover U, ik acht dit voor mij niet noodig. (Geroep: juist, goed zoo).

't Is ook wat voor Duys en consorten, zoolang naar de revolutie te hebben gebrand van verlangen en dan te moeten zien aankomen een anti-revolutiewet! Wie zou, in hun plaats staande, dan niet den schrik op 't lijf krijgen? Ja 't is wat... Zich zoolang te hebben voorgesteld eenmaal op de ruggen der bedrogen arbeiders, die zij dan konden wegwerpen naar het land van honger, te klimmen naar tronen, schitterender dan die van vroegere, vorsten, koningen en keizers, en dan zoo zich de handen te zien gebonden en den mond gesnoerd... Ja 't is wat.

Ziet maar eens, hoe de socialistische vrouw, vrouw Roland-Holst nu al doet, en wat zou het dan nog worden. Want die vrouw eischt nu al, wat onze Koningin niet verlangt. Immers onze hooge Vorstinne laat haar salonrijtuig koppelen aan een gewonen trein, maar vrouw Roland Holst?....

Lezer, lees wat de Volkscourant 15 April 1920 afdrukt uit het D. v. N.:

> **OOK OP Z'N RUSSISCH?**
>
> Niet alleen H. M. de koningin geniet de eer per extratrein te reizen.

Deze vorstelijke wijze om zich te verplaatsen kan zich ook veroorloven de bolsjewieksche kapitalistische landgoederenbezitster mevrouw Roland Holst.

Vorige week gebeurde het.

Aan het station Seppe stond een rijtuig, waarmede blijkbaar de een of andere grootheid moest worden afgehaald.

Want er kwam uit het Noorden een extra trein aanstoomen, bestaande uit één waggon, eerste klas natuurlijk.

De eenige passagier was . . . de communistische mevrouw Roland Holst, die uit Hilversum komende, zich naar haar buitengoed te Zundert begaf.

Men weet, dat deze „proletarische" vrouw erg houdt van Russische manieren.

Daarom reist ze ook op z'n Russisch, d.w.z. als een grootvorstin uit den tijd, toen er in dat groote rijk tenminste nog eenige orde was.

Evenals Wijnkoop, die in Roermond zoo lekker zat te smullen, gaat ook bij zijn kapitalistische partijgenoote de natuur blijkbaar boven de leer.

Of krijgen we allemaal extra-treinen, als de bolsjewistische heilstaat, het „ideaal" van deze dame, er zijn zal ?...

Lezer is het woord van mevrouw Narishkina, dochter van den vroegeren minister Witte in Rusland, bladz. 66, ook hier niet van toepassing: en mogen wij bij het einde van dit boek niet zeggen: de leer en de praktijk der social.-bolsjewisten is de pest aller leeringen. Dat de lezer hiervan moge overtuigd zijn en door dit boek de oogen van velen mogen opengaan, is de wensch van den SCHRIJVER.

INHOUD.

